

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
8105 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59.
"Εκαστον φύλλον τιμάται
λεπτόν 20.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΥΝΑΦΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
'Εν Ἑλλάδι . . . Δρ. 10
'Εν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Τὰ Ἐξέθεσις τοῦ 1888: Παρίνεσις περὶ ὠραίων τεχνῶν.
- Ἔργα καὶ ἡμέραι: Ἑλληνικὸν Μελοδράμα — Τὸ Ἡλεκτρικὸν Φῶς ἐν Ἀθήναις — Ὑπερ-ρόσγραφον περὶ γλυπτικῆς.
- Ὅτι ἱπικίδουνα τὰ σφέλια, ὑπὸ Ἑλληνικοῦ Ἀσπιού.
- Ἡ νύμφη τοῦ Ἰστροῦ, Ἰστορικὸν ἐπεισόδιον, ὑπὸ Δ'.
- Νέον ὑποδρόχιον πλοῖον, ὑπὸ Ν. Κ. Γουλιμῆ.
- Ἡ Κακὴ τοῦ ἡμέρα, ὑπὸ Ι. Μ. Δ.
- Μνημόσυνο βασιλοπούλας, ποιήσις, Ι. Μαράνου.
- Ὁ Ἀνδρόπινος βίος, Εἰκόνας τρεῖς, ὑπὸ Γ. Δ. Κ.
- Ὅλγα, Μοθιστορία Λουδοβίκου Ἐνὸς. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Σουτρία.
- Ἡ Γραμματικὴ τῆς Νέας Ἑλληνικῆς. Βιβλιο-κοσία.
- Εἰδήσεις τῆς Ἑβδομάδος, Ἑγγράφια — Ἐξω-τερικὰ — Καλλιτεχνία — Αρχαιολογία.
- Ἰδιαιτέρα Γράμματα.
- Νέα βιβλία.

ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑ ΤΟΥ 1888

ΠΑΡΕΝΘΕΣΙΣ ΠΕΡΙ ὨΡΑΙΩΝ ΤΕΧΝῶΝ

Ἐξιστορήσαντες τὰ τῆς γλυπτικῆς ἐν τῇ ἐκθέσει καὶ μεταβαίνοντες μετ' αὐτὴν εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν ἐκθεμάτων τῆς ζωγραφικῆς κρίνομεν καθήκον νὰ ἀναίξω-μεν μικρὰν παρένεσιν πρὸς ἐκδήλωσιν σκέψεως, ἣν ἀμφότεροι οὗτοι οἱ κλάδοι τῆς καλλιτεχνίας ἐπέπνευσαν ἡμῖν.

Δὲν πρόκειται ποσῶς περὶ τέχνης. Ταύτης δὲν δύναται νὰ γείνη κύριος ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος. Ἐκαστος γεννᾶται εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον προωρισμένος ἰδί' ἑνα σκοπὸν, καὶ μάτην θὰ πειραθῆ ὁ καλὸς φαρμακοποιὸς νὰ γείνη καλὸς ποιητὴς, μάτην ὁ λιθοτόμος νὰ γείνη γλύπτης καὶ ζωγράφος ὀφθαλμοῦ ἐνδύματων.

Ἐν τῇ ἐκθέσει ἀρα παρίστανται ἔργα ἀριστα, ἔργα καλὰ ἢ μέτρια καὶ ἔργα ἡσσονα τοῦ μετρίου. Ἀνάλογα πάντως πρὸς τὴν δόσιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ πνεύματος, δι' ἧς ἐπροκίσθη ὁ δημιουργὸς αὐτῶν. Καὶ κατὰ τοῦτου οὐδὲν ἔχομεν ν' ἀν-τεῖπωμεν θὰ ἐθεωρούμεθα δὲ πολὺ ἀστεῖοι ἂν ἠρωτῶμεν τὸν πτωχὸν βαφεὰ διατὶ νὰ μὴ γράψῃ εἰκόνα ραφαήλειον, καὶ τὸν λιθοτόμον νὰ μὴ πλάσῃ ἕνα Ἑρμῆν ἰσὺν ἂν οὐχὶ ἀνώτερον πρὸς τὸν τοῦ Πραξιτέλους.

Δικαιούμεθα ὅμως νὰ ἐρωτήσωμεν ἂν οὐχὶ τοὺς καλλιτέχνας βεβαίως ὅμως ἡ-μας αὐτοὺς καὶ πάντα ἄλλον παρατηρή-την διατὶ ἡ τόση ἀντιπάθεια τῆς συγχρό-νου τέχνης πρὸς τὰς ἐμπνεύσεις τῆς ἐθνι-

κῆς ἡμῶν ἱστορίας καὶ διατὶ ἡ ἐπίμονος προσκόλλησις τῆς μὲν γλυπτικῆς εἰς τὴν μίμησιν τῶν κλασικῶν προτύπων, εἰς τὸ ὕψος τῶν ὁποίων οὐδεμίαν ἔχει ἐλπίδα ν' ἀνυψωθῆ, τῆς δὲ ζωγραφικῆς εἰς τὸ πεδίον τῶν καθημερινῶν ἐγυπώσεων ἐκ τοῦ πλαισίου τῶν ὁποίων οὐδὲ νὰ ἀνέλθῃ ὑψηλὰ δύναται οὐδὲ εἰς τοὺς θαυμαστάς τῆς νὰ δωρήσῃ τὴν ἐμπρέπουσαν πτῆσιν.

Ἄν ἐστερεῖτο ἡ πατρίς ἡμῶν ἠρωικῶν προσώπων, ἂν ἡ ἱστορία τῆς ἴστο ἀγρα-φος ἔτι, ἂν ἕκαστος λίθος ἦτο λίθος ἀπλοῦς καὶ δὲν ἦτο μνημεῖον μεγάλου γεγονότος, ἂν οἱ γέροντες ἦσαν βωβοί, καὶ ἂν δὲν ἀφηγοῦνται καὶ οἱ βράχοι ἔτι ἐπεισόδια ἱκανὰ νὰ ἐμπνεύσωσι καὶ τὸν θετικώτερον τῶν τραπεζιτῶν, αἱ γραμμαὶ αὐταὶ βεβαίως δὲν θὰ ἐχαράσσοντο. Ἀλλὰ νὰ βλέπωμεν καλλιτέχνας ἀληθεῖς, χαράσσοντας κύκλους περὶ τὴν ἐμπνευσιν αὐτῶν καὶ περιορίζοντας ταύτην εἰς τὰς πράξεις τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου, τὸ αἰώνιον, τὸ ἀπαραίτητον, τὸ μοναδικὸν γενεῆ ἐν ὧ ἔξω τῆς αὐτῆς τοῦ χωρικοῦ, ἔξω τῆς πύλης τοῦ μεγάρου, παρὰ τὸ τοπίον ἐ-κείνο τὸ τόσον ὠραῖον καὶ ὁ ψιθυρὸς ἔτι τῆς αὐρᾶς ἀφηγεῖται ὑψηλὰς ἱστορίας καὶ ἀντηγεῖ θάυρια μαχῶν ἢ στεναγμοὺς δού-λων! Ἄλλα νὰ βλέπωμεν τὸν γλύπτην νο-μίζοντα ὅτι ἐξετέλεσε πάντα τὰ πρὸς τὴν τέχνην καὶ τὴν κοινωνίαν καθήκοντά του διότι ἐλάτρευε μίαν Ἀθηνᾶν ἢ μίαν προτομήν! νὰ βλέπωμεν τὸν ζωγράφον σταυροῦντα τὰς χεῖρας ὡς ὁ Σαμουὴλ καὶ λέγοντα μετὰ μακαριότητος τὸ «Νῦν ἀ-πολύεις» διότι ἐπέτυχεν εἰς οἰκονομικὴν τινα σκηνὴν ἢ τοπίον ἢ πρόσωπο-γραφίαν! ταῦτα πάντα ἐθεωρήσαμεν ὡς ἀνησυχαστικὰ, ὡς θλιβερὰ συμπτώματα καὶ δι' ἡμᾶς καὶ δι' αὐτὴν τὴν τέχνην ἠτίς ἀπαρνούμενη κόσμος ὑψηλοτέρου, ἐκλέγουσα βάσεις ἀσταθεῖς ἀρχεται παρ' ἡμῖν τοῦ σταδίου τῆς ἐκ τοῦ σταθμοῦ ἐκεί-νου, εἰς δὲ οὐχὶ ἀνήλθον ἀλλὰ παρεπλα-νῆθησαν οἱ καλλιτέχνας τῶν ἄλλων χω-ρῶν.

Τοὺς παραβάτας τοῦ κακοῦ τούτου κανόνος ἀπὸ καρδίας ἠύλογησαμεν ἐφ' οἰασθῆποτε βαθμίδος τῆς τέχνης καὶ ἂν ἴστανται ἀλλὰ τὸν κανόνα, δὲ αὐτὴ φαί-νεται μετὰ πείσματος ἀκολουθοῦσα, ἠθε-λήσαμεν νὰ καταγγείλωμεν πρὸ τοῦ κοι-νοῦ, διότι φρονοῦμεν, ὅτι διὰ τούτου δὲν παρέχονται ὅλα τὰ ὀφελήματα ὅσα ἔθνος ὡς τὸ ἡμέτερον προσδοκᾷ ἐκ τῶν ὠραίων τεχνῶν.

Καὶ κλείομεν τὴν παρένεσιν.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

Μεταξὺ τῶν πόθων, οὓς τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν ἐθεώρει δυσεκπληρώτους ἂν οὐχὶ χι-μαιρικούς ἦτο καὶ ἡ ἀπόκτησις Ἑλληνι-κοῦ μελοδράματος. Αἱ κατὰ καιροὺς γε-νόμεναι ἀπόπειραι ἀπέδειξαν τοῦτο. Πᾶ-σαι ἐν τούτοις συνετέλεσαν ὅπως θεωρηθῆ-ως ἀνάγκη ὁ ἐκ τῶν ἐνόντων καταρτι-σμός μελοδραματικοῦ θιάσου, αὐταὶ δὲ αἱ πέρυσιν μετὰ σχετικῆς τινοῦ ἐπιτυχίας ἐκτελεσθεῖσαι παραστάσεις τοῦ Ὑπόψη-φρου τοῦ κ. Σύνδα ἐπέπνευσαν νέας ἐλ-πίδας εἰς πολλοὺς, ἀλλ' οὐδεὶς εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐκπλήρωσιν των. Ἡδὴ εὐφρόσυνον ἀγγεῖμα μεταδίδεται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα ὁ ἀνθρωπος εὐ-ρέθη. Δὲν πρόκειται ὅμως ἀκόμη περὶ τοῦ μεγάλου συνθέτου, ὅστις θὰ δημιουργήσῃ τὰ Ἑλληνικὸν μελοδράμα. Πρόκειται περὶ τοῦ ἀνδρός, ὅστις θὰ προλειάνῃ τὴν ὁδὸν του. Ὁ κ. Καραγιάννης συνέλαβε τὸ σχέ-διον καὶ μετ' ἐπιτυχίας ἀξιοθαυμάστου ἤρξατο ἤδη νὰ ἐκτελῇ αὐτό. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὁ τύπος καὶ πολλοὶ φιλόμουσοι ἔλαβον πρόσκλησιν νὰ μεταδῶσιν εἰς τὰς δοκιμὰς Ἑλληνικοῦ μελοδράματος. Ἐ-τραψάν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ δὲν ἐπίστευ-σαν. Φαντάσθητε ὅμως τὴν ἐκπληξίν των ὅτε ὑπὸ τῆς περιεργίας μᾶλλον κινούμε-νοι ἀνεκάλυψαν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐν ἣ ἐκλή-θησαν ἀρτίον, ἐντελῆ σχεδόν, μελοδραμα-τικὸν θιάσον, μὲ ὑψηλόνους καὶ βαρυτό-νους, μὲ γυναῖκας καὶ ἀνδρας καλλιφώνους κάλλιστα ἐκτελοῦτας ἐν Ἑλληνικῇ γλώσ-σῃ ὠραῖον ξένον ἔργον καὶ ἐγκυμαζομέ-νους εἰς ἐν ἢ δύο πρωτότυπα Ἑλληνικά. Ποῖος ἐξετέλεσε τὸ θαῦμα τοῦτο; Ὁ κ. Καραγιάννης, ἀπλοῦς φίλος καὶ ζηλωτῆς τῆς μουσικῆς, οὐδὲ ἀρχων μέγας οὐδὲ θεα-τρῶνης. Ἐκ τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ ἀνδρός εἰς τὴν εὐδωσίαν τοῦ ὠραίου ἔργου πολλὰ ἐγένοντο ἤδη. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι τὸ κοι-νὸν θὰ υιοθετήσῃ τὰ λοιπὰ.

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ΦῶΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἡ πρόοδος τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός ἐν Ἀθήναις καὶ ἡ ἀπὸ οἴκου εἰς οἶκον διά-δοσις του ἐγένετο καταπληκτικὴ. Μὴν μόλις παρήλθεν ἀφ' ὅτου εἰς τῶν συνεργα-τῶν ἡμῶν ὑπὸ τῶν πρώτων του ἀκτίων φωτιζόμενος ἔγραφε τὴν ἱστορίαν του ἐ-ξαίρων ἐνθουσιῶδῶς τὰ πλεονεκτήματά του, καὶ ἰδοὺ ἑκατοντάδες λαμπτήρων ἐν ξενοδοχείαις καὶ καφεναείοις, ἐν λέσχαις καὶ ἰδιωτικαῖς οἰκίαις ἐκπέμπουσι λαμ-

προτάτας άκτινας, αΐτινες έκφεύγουσαι τών παραθύρων διαχύνουσιν έξω τόν γλυκύν άύγησ φώς και προκαλοῦσι τόν θαυμασμόν του διαβάτου. Χάρις τής Ισθμίας πρέπει να σημειωθῆ τὸ ὄνομα τοῦ κ. Μανιατάκη, ὁστις πρῶτος παραδεχθεὶς τὰς ὠφελείας και τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ὠραίου τούτου φωτός ἐξωράσας δι' αὐτοῦ τὴν ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του Μεγάλην Λέσχην τῆς πόλεως, καὶ ἐρωταγόνησε τὸ πρὸ αὐτῆς τμήμα τῆς κεντρικώτερης τῶν ὁδῶν μας. Ἄλλὰ πρὸ πάντων χάριν τῆς ἀληθείας δεῶν νὰ ἀποδοθῆ ὁ ἀρμόζων ἔπαινος εἰς τὴν Ἐταιρείαν τῶν ἑργοληψίων τὴν εἰσηγήτριαν και πρωτεργάτιδα τοῦ ὠραίου νεωτερισμοῦ, δι' ὃν καιτοι καθυστερήσασα τῶν ἄλλων πρωτερουσῶν ἤρξατο ἤδη νὰ σεμνύνηται ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, ἥς οἱ κάτοικοι ἐδῶ μὲν, εἰς τὴν θέαν τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός προσφωνοῦσι τὸ: «ἄλλεῦα ἡ βασιλεία σου», ἐκεῖ δὲ πρὸ τῶν ἄλλων νυσταλέων φανῶν ψιθυρίζουσι: «Παρελλέτω ἀφ' ἡμῶν τὸ φωτῆριον τοῦτο!»

ΥΠΕΡΟΓΡΑΦΟΝ ΠΕΡΙ ΓΑΥΠΤΙΚΗΣ

Ἐν τῇ ἐξετάσει τῶν ἐκθεμάτων τῆς γλυπτικῆς παρελίπομεν νὰ κατατάξωμεν και τὰ πλήρη χάριτος τέχνης και τοπικοῦ ἐνδιαφέροντος ἔργα, ἅτινα ἐκθέτει ὁ ἐκ Σμύρνης κ. Ἰάκωβος Ρῆγος. Ἄν ὑπῆρχον και ἄλλα ὅπως ταῦτα εἰς τὴν κεραιμοπλαστικὴν ἀνήκοντα, θ' ἀπετελεῖτο ἰδικίτερος κλάδος, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐν τῇ χώρῃ, ἥς ἐκάστος λίθος μετακινούμενος ἀποκαλύπτει ἀμύητα ἀγγειοπλαστικῆς καλλιτεχνήματα, ὁ ἐρυθρὸς πηλὸς ἀποτοῦ θανάτου μάλιστα τοῦ μακαρίτου Χελιώτου τόσον παρημελήθη, ὥστε οὐδὲ κεράμους διὰ τὰ στεγὰς τῶν οἰκιῶν μας δυναίμεθα πλέον ὅπως πρέπει νὰ κατασκευάσωμεν.

Ὁ κ. Ρῆγος ἐκ τῆς Ἀνατολῆς ἀρούμενος τὰς ἐμπνεύσεις του παρουσιάζει ἡμῖν, εἰς ὕψος σπιθαμῆς, διαφόρους τύπους Τουρκικοῦ, τὸν ἕνα ἐπιτυχέστερον τοῦ ἄλλου. Ἡ γραία Ραδικῆ του, ἴσως δὲν εἶνε ἀρίστη ὅπως και ἡ με πλάτειας ἀναξυριδῆς Ἀνατολιῆς του. Ἄλλ' ὁ Ντεβετζῆς του, ὁ Ἀχθοφόρος, ὁ Δερβίσης και μάλιστα ὁ Ζεϊμπέκης, ὁστις, ἐν παρρησίᾳ καιτοι πρὸς τὰ κάτω ἔχων ἐστραμμένον τὸν μύστακα τόσον ὁμοιάζει τῷ κ. προέδρῳ τῆς Βουλῆς, ὥστε πολλοὺς ἐσκονδήλισαν, οἱ τέσσαρες ἰδίᾳ οὔτοι τύποι τῶν Τουρκικῶν πόλεων εἶνε ἀληθῆ ἀριστουργήματα τῆς πραγματικῆς σχολῆς, δι' ἃ πᾶς ἔπαινος ἀρμόζει τῷ εὐφροστάτῳ και δεξιωτάτῳ φυσιογνωμιστῇ κ. Ρῆγῳ.

ΟΤΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΕΝΙΟΤΕ ΤΑ ΣΧΟΛΙΑ (Παλαιὰ Ιστορία πάντοτε νέα).

Ἦτο και ἡ Ἐμιλία Ἰέρεια τῆς τῶν Γάλλων φιλοσόφων Ἐκκλησίας, ἀλλ' εἶχε

τελευτήσῃ πρὸς ἐξαιτίας, ὅτε ὁ Γριμμ ἤρξατο τῷ 1755 ἀποκαλύπτων τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης μυστήρια, δι' ὃ και καὶ δὲ ἀναγράφει αὐτὴν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἄλλων ἀειφάνων παρὰ τὴν Νέκρην, τὴν Ζοεφρὴν, τὴν Λεπιάς. Ἐπισημῶς θεραπευοῦσα, ἀγαπῶσα ἡ προστατεύουσα τὰ γράμματα, ἐσιώσῃ λογίους και καλλιτέχνας, ἀνὰστρεφόμεναι σοφοὶ και φιλοσόφοι, εὐφυλόλογοι και πνεῦμα ἐπιεικνόμενα, ἐνὶ λόγῳ ἐγείρουσαι περὶ αὐτῆς θόρυβον, πολλοὶ ὑπῆρχον ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὴν III ἐκατονταετηρίδα. Ἄλλὰ γυνὴ μυστικῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ὡς ἡ Ἐμιλία, ἦτο πράγμα παράδοξον και ἐν αὐτῇ ἐτι τῇ Γαλλίᾳ ἐν αἰῶνι πλήρῃ παραδόξων ἐνθυμίζει δὲ αὐτὴ τὴν περίφημον Ἰταλίδα Βάσσην, ἥτις ἐδίδαξεν ἐν Βονονίᾳ ἀπὸ πανεπιστημιακῆς ἑδρας τὴν πειραματικὴν φυσικὴν ἀπὸ τοῦ 1745—1778, ὅτε και ἀπέθανεν.

Νέα, καλὴ τὴν ὄψιν, ἀγαθὴ τὴν καρδίαν ἔνωρις ἐγένετο ἡ Ἐμιλία κάτοχος τριῶν γλωσσῶν, οἱ δὲ ἐξοχώτατοι τῶν Λατίνων, Ἰταλῶν και Ἀγγλῶν συγγραφέων ἦσαν αὐτῇ οἰκετοὶ σῶζονταί μάλιστα ἐν χειρογράφῳ ἀποσπάσματα μεταφράσεως τοῦ Οὐεργιλίου μὴ ὅμως ἀποπερατωθείσης.

Ὁ γάμος μετὰ τοῦ μαρκιῶνος Σιατλέ-Λομών, ὃν νεαρῆ ἡλικία συνεζεύχαστο, και ἡ φοιτησις εἰς Βερσαλλίαν—διότι ἡ αὐλὴ ἦτο εἰσέτι τὸ στερέωμα, ὅθεν ὁ ἥλιος ἀνέτελλεν ἐπὶ τὴν Γαλλίαν—οὐδόλως ἐχαλάρωσαν τὴν πρὸς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας ἀκατάσχετον αὐτῆς κλίσιν.

Ἄλλ' ὁ μαρκίων πάντῃ ἀντιθέτου δυναρρακτικῆρος οὐδεμίαν εἶχε τὸν πνευματικῶν τῆς σύζυγου, ἐφέσωσιν, δι. ὃ και ἐβίω ἐν διαζυγίῳ σχεδόν, ἀλλ' εὐπρεπεῖ και κοσμίῳ, μεγίστη ἐλευθερίᾳ ἀμφοτέρωι χρωόμενοι.

Οὕτω σχετισθεῖσα μετὰ τοῦ καταδικωμένου Βολταίρου, προήνεγκε ἑνίαν τῷ πλάνητι ποιητῇ, και κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1733 ἀπέλαθε—σὺν αὐτῷ εἰς τὴν ἐν Σαρσί παρὰ τὴν Λορραίνην και τὴν αὐλὴν τοῦ Στανισλάου ἑσπαυίν, καταρρέοντα πύργον, ὃν μετέτρεψαν εἰς εὐφροσύνης ἐνδιαιτήμα, κατὰ τὴν ἐκφρασίν τοῦ ζενιζόμενου. Ἐνταῦθα, ἐν τῷ παυσιλύτῳ τούτῳ—ἐνθα πόλοι σοφοὶ μετέβησαν βραδύτερον φιλοσοφίας χάριν!—ὁ Βολταίρος διέμεινεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη, οὐχὶ ὅμως πάντοτε και διαρκῶς, ὑπὸ τῆς ὠραίας μαρκησίας ζενιζόμενος. Ἐκ δὲ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ἰδεῶν και τῆς ἀμοιβαίας ἐπιδράσεως συνέβη τὸ περίεργον τοῦτο, ἄλλως δὲ λίαν φυσικόν ἡ ζενιζουσα ἠσθάνθη ἔρωτα πρὸς τὰς μελέτας τοῦ ζενιζόμενου και ἀνεγίνωσκε ποιητῆς, ὃ δὲ ζενιζόμενος ἀκατάσχετον ροπήν πρὸς

1. Ἦσαν οὗτοι οἱ Ἐλβετοὶ μαθηματικοὶ Σαμουήλ Κουσιγ και Ἰωάννης Βερνούλλι, ὁ Ἰταλὸς σοφὸς Φραγκίσκος Ἀλγαρόντις, ὁ Γάλλος Μωπέριος, μέλλων πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου, και ἄλλοι ἄνδρες, πάντες ἐπίσημοι οἱ τοῦ σοφῆς μαρκησίας, μεθ' ἧς ἐπιστέλλοντες ἐκινώνουν.

τὰς σπουδὰς τῆς ζενιζούσης και ἐμελέτα φυσικὴν. Πρῶτοι δὲ καρποὶ τῆς πνευματικῆς ταύτης συζυγίας ὑπῆρξαν τῷ 1738 δύο ὑπομνήματα, τὸ μὲν τῆς μαρκησίας, τὸ δὲ τοῦ Βολταίρου, πρὸς τὴν ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν, ἥτις εἶχεν ὀρίσθ θέμα διαγωνίσματος *Περὶ τῆς Ὀδίας τοῦ Πυρῆ*. Καὶ ταῦτα μὲν ἐπληθύνθησαν, τοῦ δὲ βραβείου ἔτυχεν ὁ περικλεῆς Εὐλερος (Euler). Ἐν μεταγενεστέρῳ δὲ τῆς αὐτῆς Ἀκαδημίας διαγωνίσματι ὁ Βολταίρος και ἡ Σιατλέ ἦσαν ἀντίπαλοι ὁ μὲν ὑπεστήριξε κατὰ τοῦ Λεϊβνιτίου φυσικὴν τινὰ τοῦ Νεύτωνος περὶ δυνάμεων θεωρίαν, ἡ δὲ τὴν τοῦ Γερμανοῦ κατὰ τοῦ Ἀγγλοῦ φιλοσόφου· ἀλλ' ἐβραβεύθη ὁ Βολταίρος. Δύο ἔτη βραδύτερον ἡ μαρκησία ἐθημοσίωσε *Στάθμα Φυσικῆς*, ἐν ᾧ προσέθετο και ἀνάλυσε τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Λεϊβνιτίου σύγχρονος δὲ ὑπερήσκειν ἐπιτυχῶς, ἐν περιωπύῳ συζητήσῃ, μεταφυσικόν τι ζήτημα κατὰ τῶν δοξασίῶν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Μίτσοβ. Ἄλλὰ τὸ σπουδαιότερον αὐτῆς ἔργον εἶνε ἡ μεταφράσις τοῦ *Biblion τῶν ἀρχῶν τοῦ Νεύτωνος*, ὅπερ ὅμως ἐξεδόθη τῷ 1756 μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς (1749) ὑπὸ τοῦ μαθηματικοῦ Κλερόν ἐπιθεωρηθέν· τὸν δὲ Νεύτωνά ἐμελέτησε και ἐσχολιάζε μετὰ τοῦ Βολταίρου.

Ὁ Δάντης, ἔδων τὰ παθήματα Φραγκίσκης τῆς ἐξ Ἀρμίνου*, κατέδειξε τοὺς κινδύνους τῆς ἀναγνώσεως, ὅτε ἀνὴρ καὶ γυνὴ ἀναγινώσκουσι και σχολιάζουσιν ὁμοῦ τὸ αὐτὸ βιβλίον· λέγει δὲ ἡ Φραγκίσκη:

Ἀνεγινώσκόμεν ποτε πρὸς τέρην τὰ συμβάντα τοῦ Λανταλλώτου, πᾶς σικατὰ τὸν ἔδωσαν ὁ ἔρωσ. Ἐμεῖθα μόνον και χωρὶς χαμριῶν ὀπιφίαν.

Ὅσον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἐκείνη συνητάντο τὰ βλεπμάτα μας, κ' ἀλλοίκαε τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου· ἀλλ' ὅτι, μᾶς ἐνίτησεν ὑπῆρξεν ἐν χωρίῳ.

Ὅταν ἐφθάσαμεν ἐκεῖ, πῶς ἐραστῆς τοιοῦτος φιλεῖ τὸ πολυπόθητον χαμγέλον ἐκεῖνο, αὐτὸς, πῶς δὲν θά χωρισθῆ ποτὲ του ἀπὸ μῆνα!

τὸ στόμα μου ἐπλήσθη τῷ ὄσμῃ τρέμων ἄλωσ. Καὶ Γαλλώτου· ἔγινεν ἡ βίβλος και ὁ γράψας, και πλέον δὲν ἀνεγνώμεν ἐκείνη τὴν ἡμέραν.

1. Ἄδων Ε', 45, τῆς μεταφράσεως τοῦ μακαρίτου Ε. Ἐμμ. Ἀντωνιάδου.
2. Ἦτο ἡ περικαλλεστάτη Φραγκίσκη σύζυγος τοῦ δυσμεχεστάτου Λανταλλώτου, ἀρχόντος τοῦ Ἀρμίνου, ὁστις ἦτο ἐν ἐπιμέτρῳ καὶ χαλκῷ, αὐτὴ γυνὴ ἠραίστος. Σχολιαστὴν οὗτος αὐτὴν ἐν ἐρωτικῇ σχέσει μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Παύλου, ὁστις εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ ἦ πάντῳ ὠραῖος νεανίας, ἐφένουσεν ἀμφοτέρως.
3. Ἦτο ὁ Λανταλλώτος ἐκ τῶν ἠρώων τῆς *Στραγγύλης Τραπεζῆς*, εἰς τὸ ἔσκαρον δειλὸς παριστάμενος, καιτοι σφοδρῶς ἤρτα τῆς βασιλείας τῆς Ἀγγλίας Γενέβρας.
4. Ὁ Παῖλος.
5. Ὀνομα κύριον φαῦλου Ἰππῆτου διευκολύνοντος τοὺς ἔρωτας τοῦ Λανταλλώτου και τῆς Γενέβρας· ἐνταῦθα ὅμως τὸ ὄνομα εἶνε προσηγορικόν, και δηλοῖ ὅτι ἐγένετο μασίτης, διασφορῆς τὸ τε βιβλίον και ὁ γράψας αὐτό. Παρατηρεῖ ἐνταῦθα ὁ διάσημος τοῦ Ἄδωντος σχολιαστῆς Βερμεινούτος ὃ ἐξ Ἰρῶλης, ὅτι ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ ἐκαλοῦντο οὕτω, ἦτοι Γαλλεῶτοι, οἱ τῶν ἐρώτων μεσίται.

Οὕτω και ὁ Βολταίρος και ἡ μαρκησία ἀναγινώσκοντες και σχολιάζοντες τὸν Νεύτωνα ἐσχολίασαν ἐπὶ τέλους και τὸν ἔρωτα—τὸ ἐν σχολίῳ φέρει τὸ ἄλλο—ἐν ἀγνοίᾳ ἴσως τοῦ συζύγου. Καὶ ἦτο ποτὲ δυνατόν ὁ ἀγαθὸς μαρκίων Σιατλέ-Λομών νὰ φαντασθῆ ὅτι τὸ βιβλίον τοῦ Νεύτωνος, ἀνδρὶς εὐσεβοῦς και αὐτὴν τὴν *Ἀποκάλυψιν* ἐρμηνεύσαντος, ἤθελε καταστῆ ἐπικίνδυνον ὡς τὸ τοῦ Γαλλεῶτου; Ἦτο δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἐμελλε νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸν συζυγικὸν αὐτοῦ οἶκον κόσμους ἐξ ἐκείνων, οὓς ἔφερον τὰ θηρία τοῦ ἀποκαλυπτικοῦ Ἰωάννου; Οὐχὶ βεβαίως, και οὕτως τὰ πρῶτα σχολία ἐγένοντο ἐν Παρισίοις, ὅτε δὲν εἶχον εἰρέτι ἀνὰ χεῖρας τὸν Νεύτωνα:

Ὁ Βολταίρος ὁμιλῶν περὶ τῆς μαθητρίας αὐτοῦ ἐν τῇ ποιήσει και διδασκαλίῳ εἰς τὰ φυσικὰ λέγει: «Οὐδεὶς ποτε ὑπῆρξε σοφώτερος αὐτῆς και οὐδεὶς ποτε ἐφάνη ἦτον αὐτῆς ἀξίος, ὅπως κληθῆ εἶναι γυνὴ σοφῆ. Σοβαρὰ μελέται οὐδόλως ἐκόλυον τὴν μαρκησίαν τοῦ Σιατελέ νὰ ἐπιζητῆ μετ' ἀληθείας τὰς διασκεδάσεις τὰς μᾶλλον κούφους ἔλεγε προσέτι περὶ αὐτῆς:

Son esprit est à la philosophie, Mais son coeur aime les pompons.

Ἔτη τινὰ μετὰ τὸν γάμον αὐτῆς ἔτεκε κόρην, τὸ δὲ ἀπλοῦστατον τοῦτο και φυσικώτατον ὁ Βολταίρος παριστήσιν ἐν τινι τῶν ἐπιστολῶν αὐτοῦ ἐπὶ τὸ δραματικώτερον μεθ' ὕφους παραδόξου και ἀλλοκότου.

«Γυνὴ τις, λέγει οὗτος, ἥτις μετέφρασε και τὸν Νεύτωνα... ἐνὶ λόγῳ μέγας ἀνὴρ, ἦν αἰ περὶ τὰ μικρὰ τυρβαζοῦσαι γυναῖκες δὲν γινώσκουσιν ἄλλως ἢ ἐκ τῶν ἀδαμάντων αὐτῆς και τοῦ σφαιροπαίχτου, εὐρισκομένη τὴν νύκτα ταύτην, 4 Σεπτεμβρίου, ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς καθ' ἣν εἶχεν ἀξίεπαινον ἔξιν, «εἶπεν ἀφνης: ἂ! αἰσθάνομαι κάτι. Τὸ κάτι τοῦτο ἦτο μικρὰ κόρη, ἥτις εἶδε παραχρῆμα τὸ φῶς ἔθηκον αὐτὴν ἐπὶ βιβλίου γεωμετρίας, ὅπερ ἦτο ἐκεῖ, και ἡ μήτηρ κατεκλίθη».

Δὲν θά ἐλεγέ τις ἀληθῶς ὅτι τὸ ἀκατάλληλος πομπῶδες ὕφος τῆς ἐπιστολῆς ταύτης διαφεύδει τοῦ Βυρφῶνα εἰπόντα «le style c'est l'homme»; Δύναται τις νὰ ὑποπτεύσῃ ἐκ ταύτης ὅτι ὁ γράψας εἶναι ὁ χαρῖεις, ὁ εἰρων, ὁ εὐτράπελος, ὁ ἀφελὴς Βολταίρος, ὁ θεὸς τῆς εὐφροίας;

Ἄλλ' εἰμεθα ἐν τῇ παραμονῇ μεγίστου γεγονότος. Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1747 τῇ προσκλήσει τοῦ ἀγαθιωτάτου Στανισλάου, πρῶην βασιλέως τῆς Πολωνίας τότε δὲ δουκὸς τῆς Λωρραίνης, ὁ Βολταίρος μετὰ τῆς μαρκησίας μετέβησαν εἰς Λουνεβίλλην, ἔνθα ὁ Στανισλάος, ὁ και πεινερὸς τοῦ τότε βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου τοῦ ΙΒ' εἶχε τὴν αὐτὴν αὐτοῦ, ἐνδιαιτήμα χαριτοβρύτων δε-

σποινῶν και λογίων ἀνδρῶν. Ἐκ τούτων ἦτο και ὁ παρὰ τῷ ἡγεμόνι ἐκείνῳ ἔχων στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν και μετ' ἐπειτα περικλεῆς ποιητῆς τῶν Ὁρῶν τοῦ ἔτους Σαιν-Λαμπέρ, μεθ' οὗ οἱ δύο διάσημοὶ ξένοι ἐσχέτισθησαν! Ἐπὶ δύο περίπου ἔτη ἡ Λουνεβίλλη ὑπῆρξεν Ἐδὲμ ἀνευ ὀφρῆς και ὁ Βολταίρος διήγειν ὀλιώτατος ἀσχολούμενος εἰς τραγικὰ ἔργα και συγγραφῶν κωμωδίας και διηγήματα, ὃν πρωτεύει ὁ Ζαδύρ. Κατὰ τὸ 1749 ὁ Βολταίρος ἐν τῇ αὐτῇ πόλει σὺν τῇ μαρκησίᾳ διατριβῆς ἐπέμπε τῷ φίλῳ αὐτοῦ Σαιν-Λαμπέρ, ἐν τῇ αὐτῇ πάντοτε τοῦ Στανισλάου ὑπηρετοῦντι, στίχους τινάς, ὡς ἔθος τότε, ὃν οἱ δύο τελευτατοὶ ἐλεγον οὕτω:

C'est ta main qui cueille les roses. Et les epines sont pour moi.

Ἄλλὰ διατι ἀρά γε ὁ Σαιν-Λαμπέρ ἔδραπε τὰ ρόδα, αἱ δὲ ἀκανθὰι ἦσαν ὁ κληρὸς τοῦ Βολταίρου; Ὁ Σαιν-Λαμπέρ ἦτο κατὰ εἰκοσιν ἔτη νεώτερος αὐτοῦ, ἦτο σύγχρονος και στρατιωτικῆς, ἦτοι ἐφόρει περὰ, ποικίλους κόσμους, χρυσᾶς ἐπωμίδας, ξίφος και ἐν ἐπιμέτρῳ ἦτο λαμπρὸς ποιητῆς. Καὶ ἡ φιλόσοφος Ἐμιλία ἤρξατο μετ' αὐτοῦ σχολιάζουσα τοὺς ποιητάς. Καὶ τί; πάντα, πάντα Νεύτων! Ὁ Βολταίρος ὠρίσθη τὸ πρῶτον σφῶδρα ἐπὶ τοῖς φιλολογικῶς ἐκείνης σχολίῳις και ἐζήτησε παρὰ τῆς μαρκησίας ἐξηγήσεις. Αὕτη δὲ ἀρήσασα ὡς φιλόσοφος νὰ παρέλθῃ ἡ πρώτη τῆς ὀργῆς ὀρμή, εἶπε πολλὰ πρὸς δικαιολογίαν και πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅτι, προκειμένου περὶ σχολιαστοῦ, κάλλιον δὲ αὐτὸν νὰ προτιμήσῃ τὸν γίγλον του ἢ ἔνα ἔνρον. Ὁ Βολταίρος ἐξεπλάγη κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῇ ὁμολογίᾳ ταύτη, εἴτα ὅμως, φιλοσοφικώτερον σκεπτόμενος, ἔστερξε τὰ γενόμενα εἰπὼν τῷ Σαιν-Λαμπέρ ἐγὼ ἔχω ἄδικον ὁ γέρον, ὁ ἀσθενὴς δὲν εἶναι κατάλληλος διὰ... σχολία».

Καὶ ἰδοὺ διατι τὸν ἔρωτα τοῦτον ὑπαινοσόμενος ἔλεγεν, ὅτι ἐκεῖνος μὲν «δρέπει τὰ ρόδα, αὐτοῦ δὲ κληρὸς εἶναι αἱ ἀκανθὰι». Ἀναντηρήτως ἡ μαρκησία δὲν εἰδείχθη ἔως τέλους τοῦ Βολταίρου ἀνταξία ἡ ἔμφυτος τῷ γυναικείῳ φύλῳ ἐλαφρότης κατίσχυσε τῶν ἀνδρικῶν αὐτῆς ἀρετῶν και ἐφάνη ὑπὲρ τὸ δέον γυνὴ ἀπιστος και ἐν τῇ ἀπιστίᾳ. Καὶ οἱ μᾶλλον φιλοκατήγοροι θὰ ἔλεγον «ἡγάπησε τὸν Βολταίρον», και ἡ αἴγλη τοῦ ὀνόματος θὰ ἐκαλύπτε τῆς σχέσεως τὸ ἔκνομον και παρ' αὐτοῖς ἐτι τοῖς αὐστηροῖς κριταῖς, τοῖς ἀγνοοῦσι τὰ ἐκλελυμένα τοῦ αἰῶνος ἐκεῖνου ἦθη ἄλλὰ... μὴ ἀναζητῶμεν κατὰ τὴν ΙΗ' ἐκτονταετηρίδα μεσαιωνικοῦς τοῦ Ἀβελάρδου και τῆς Ἐλοΐζης ἔρωτας. Διηγοῦνται (και τί δὲν ἐλέχθη περὶ τούτου;) ὅτι ἡμέραν τινὰ ὁ Βολταίρος διερχόμενος πρὸ τῶν δωματίων τῆς μαρκησίας εἶδεν αὐτὴν σχολιάζουσαν μετὰ τοῦ Σαιν-Λαμπέρ συγγραφέα τινὰ, πιθανῶς τὸν Βοκκάκιον.

E. K. ΑΣΩΠΙΟΣ

1. Ὑπανίσταται ὁ ποιητῆς τὸ βιβλίον τοῦ Νεύτωνος, εἰς ὃ ἠχολοῦετο ἀπὸ πολλοῦ ὃ και εἶχε τότε ἀποπερατωθῆ.

Θυμωθείς δὲ και γελῶν «Τὶ διάβολο! εἶπε, δὲν κλείετε τοῦλάχιστον τὴν θύραν,» και ἐκλείσεν αὐτὴν. Πόσον ὅμως ἔκτοτε προωδεύσαμεν; Σήμερον ὁ Βοκκάκιος διδάσκειται ἀπὸ τῆς Φαληρικῆς και Ἀθηναϊκῆς σκηνῆς· δέσποιναι και δεσποινίδες σχολιάζουσι μετὰ ἐγχερδίου χαρᾶς αὐτόν, ἀλλὰ ποῦ Βολταίρος νὰ εἴπῃ «τί διάβολο δὲν κλείετε τὴν θύραν;» Ἐν τούτοις τὰ σχολία προώδευον και ἡ ἐκτύπωσις τοῦ νέου τῆς μαρκησίας συγγραμματος εἶχεν ἀρχίσῃ. Καὶ ὁ μαρκίων, Εὐφύης κωμωδία ἐπαίχθη, ἵνα πεισθῆ, ὅτι μετέτεχε τῆς συγγραφῆς. Τέλος μετὰ ἐννέα μῆνας ἡ μαρκησία ἐξέδιδε τὸ νέον αὐτῆς πόνημα, ἀλλ' ἦτο και τὸ τελευτατον, διότι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐτελεύτα. Τὸ δὲ γεγονός τοῦτο, τὸ τόσον λυπηρὸν διὰ τὸν αὐτῆ Βολταίρον, κατέστησε τότε τὸ πρῶτον γνωστὸν τὸ ὄνομα τοῦ Σαιν-Λαμπέρ ἐν Παρισίοις και παρέσχεν ἀφορμὰς εἰς πολλὰς σατύρας, ὃν μία και ἡ ἐξῆς:

Ci git qui perdit la vie Dans le double accouchement D'un traité de philosophie! Et d'un malheureux enfant. Lequel des deux nous l'a ravie? Sur ce funeste événement Quelle opinion devons-nous suivre? Saint-Lambert s'en prend au livre Voltaire dit que c'est l'enfant.

Περὶ τὸν δὲ ὄλωσ νὰ προσθῶμεν, ὅτι ἡ aventure αὕτη ἐγένετο βραδύτερον τῷ Σαιν-Λαμπέρ τὸ κάλλιστον τῶν συστατικῶν, ὅπως γείνη ἀπασπῶς ἐν τῇ ὑψηλῇ τῶν Παρισίων κοινωνίᾳ, και ἐμπνεύσῃ ἔρωτα μέχρι πάθους τῇ κυρίᾳ Δ' Οὐδετώ. Διηγοῦνται τὰ σκανδαλώδη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης χρονικά, (στρέψατε ταχέως τὴν σελίδα, χαρῖεσαι ἀναγνώστριαι, διότι τὸ σκάνδαλον, οὐαί! οὐαί! εἶνε ὁ σιδηρόδρομος ὁ φέρων εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός) ὅτι ὁ Βολταίρος ταξιδιῶν μετὰ τοῦ Μενελάου Μαρκιῶνος τὰ ἔγγραφα και τοὺς πολυτίμους λίθους τῆς ἀποθανούσης, προσεπαθεῖ ν' ἀποκρυφῇ μικρὰν τινα θήκη, ἐν ἣ ἐγένωσκεν, ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰκὼν αὐτοῦ, ἥτις εἶχεν ἀντικαταστήσῃ κατὰ τὰς εὐτυχεῖς τοῦ Νευτωνισμοῦ ἡμέρας τὴν τοῦ δουκὸς τοῦ Ριγελλιέ. Ἄλλ' ὁ μαρκίων προλαμβάνων αὐτὸν κατέλαβε τὴν θήκην και ἀνοίξας εἶδε τὴν εἰκόνα τοῦ... Σαιν-Λαμπέρ. «Κύριε μαρκίων, εἶπεν ὁ Βολταίρος, ἰδοὺ πρᾶγμα περὶ τοῦ ὀποίου οὐδεὶς ἡμῶν δύναται νὰ καυχηθῆ». «Ἡ γυνὴ αὕτη, ἀπάντησε φιλοσοφικῶς ὁ μαρκίων Μενέλαος σείων τὴν κεφαλὴν, μᾶς ἠπάτα ἀφορτέρως.»

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπικίνδυνα ἐνίοτε τὰ σχολία.

Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΙΣΤΡΟΥ

(Ιστορικών επεισοδίων).

Πρό ήμισος περίπου αιώνας συνέβη η σκηνή, ην θα διηγηθώ. Όλα σχεδόν τα πρόσωπα, ατινα είχαν λάβη μέρος εις αυτην, απέθανον ήδη. Επέπρωτο δε ο θάνατος του τελευταίου, αυτης της ηρωιδος μου, να μοι ενθυμίση, οτι ενόμιζον έντελώς εκ της μνήμης μου αποσβεσθέν.

Ο Ιστρος ακατάσχετος ρέων από δυσμῶν διασχίζει άπεράντους εκτάσεις. Συγκάκις άνοίγει τας άγκάλας του, ίνα άσπάση τεμάχιον γης και τό φέρη κάτω εις τας εκβολάς του. Άλλ' όταν η γη είνε σκληρά, οι βραχιόνες του συλλαμβάνονται ύπ' αυτης αίχμάλιωτοι, και σχηματίζουν μικρά παραποτάμια, ατινα δι' ενός πηδήματος η δια μιας σανιδος διέρχονται ζῶα και άνθρωποι, περιφρονούντες την έπαρσιν του άγερόχου ποταμού.

Άλλ' εις βραχιών είνε τόσον ισχυρός, ώστε δύναται άριστα να όνομασθῆ ο δεξιός βραχιών του Ιστρου. Κυλίει βρέυματα και ούτος ισχυρά, έμεκλανηφόρησαν δε πολλάκις αι μητέρες εκείνων, οτινες ήθέλησαν να περιφρονήσωσιν αυτόν, όταν τό πνεύμα του Βορρα συρίζον τον έξοργίζη. Ο βραχιών ούτος έχει και άλλους λόγους εκτός της καταγωγής δια να είνε υπερήφανος. Παρά τας πηγάς του σχηματίζεται λίμνη μικρά, άφ' ης λαμβάνει τό ύδωρ του. Είνε η παλάμη του αυτη, και φαίνεται μακρόθεν έγείρουσα ώραιον λευκόν παλάτιον άνηκον εις τούς ήγεμόνας της χώρας.

Ο Ιούνιος είχε προσφέρει από πρωίας δσα ρόδα εφύλασσαν έτι ύπό τας ζηλότυπα φύλλα των ροδοκεών του, ίνα κοσμηθώσιν αι δέσποιναί του παλατίου. Ο ήλιος έμετρίαζε την θερμότητα των ακτινών του, ίνα τας καταστήση άβλαβείς εις τας άλλελακα αυτών πρόσωπα. Η αυρα συλλέξασα τας άρώματα των άγρίων θάμνων επέχυνεν αυτά δαφιλωδς επί της δεξιάς όχθης, έφ' ης είχε συνέλθη από τινων στιγμών όλη η ήγεμονική συνοδεία.

Ο ήγεμών Άλέξανδρος ώμίλησε πρώτος «Όσοι άγνοοσι δια τι ήλλομεν ένταυθα, θα τό μάθωσι παρ' έμου. Η ήγεμονίς Ελένη η ανεψία μου έκαυχήθη οτι δύναται να διέλθη από της όχθης ταύτης μέχρι της αντίπεραν τον ποταμόν. Οτι αι ήγεμονίδες του οικου μου ύπόσονται δέον και να τό εκτελώσιν. Ας την καλέσωσιν.

Αδθωρει ήνοιχθη τό παραπέτασμα, ύπερ έγρησόμευεν ως θύρα κομψής σκηνής εκ μεταξίνων ύφασμάτων, έφ'ών διεκρίνοντο

τα χρώματα της ήγεμονίας, παιδίον δε ξανθόν και ώραιον ως άγγελος επήδησεν εξ αυτης μειδιών, ευχαρι. Ηγνώσει αν ήτο άρρεν ή θήλυ. Η ούλη κόμη του ούδέν προέδιδε τό δε ένδυμα του ήτο βραχιών εκ λευκής μεταξής χιτών και ούδέν άλλο. Όρμησε προς την μητέρα της η μικρά Ελένη και την κατησπάσθη. Έπειτα προς τον πατέρα και τον θεόν της, και άντήλαξε μετ' αυτών ταχείς γλυκειάς ασπασμούς. Αι δέσποιναί της ακολουθίας ήθέλησαν και αυται να της άσπασθώσιν, αλλά σκιρτώσα η ήγεμονόποις εξέφυγε των χειρών των, ώρμησε προς την όχθην, και έβυθίσθη εις τον ποταμόν.

Δια κολυμβητήν εξ επαγγέλματος η διαχωρίζουσα τας δύο όχθας απόστασις θα ήτο βραχεία. Άλλα δια δεκαετη κόρην ο άθλος ήτο Ηράκλειος. Ο ήγεμών υπερειδία δια τας πρώτας κινήσεις της ανεψιάς του. Ο πατήρ υπερειδία και ούτος, άλλ' άνησυχία τις έζωγραφίζετο επί του προσώπου του. Όσον δια την μητέρα, αυτη δυσφορούσα επί τῷ κακῷ παιγνιδίῳ, ύπερ τῆς είχε παρασκευάση ο ήγεμών, έρριπτε κατ' αυτου βλέμματα, εν οίς συνανειμύγνοντο εκδηλώσεις όργης άμα και μητρικής ύπερηφανείας. Οι άλλοι πάντες έτήρουν άκραν σιγήν.

Αι μικραί λευκαί χείρες της κόρης μετὰ δυνάμειος διασχίζουσι τὰ ύπό της αυρας ρυτιδούμενα ρειθρα. Η ξανθή της κεφαλή συνεχώς στρέφεται, δια χαριεντος κινήματος ρίπτει προς τὰ όπισω την κάθυγρον κόρην και εξακοντίζει προς τούς παρατηρούντας γοητευτικόν μειδίωμα, εις δ τῆς αποκρίνονται δια χειροκροτημάτων και άνευφημιών.

Χαίρε, ώραιε άγγελε, ευγε χαρίεσσα Νηρηίς. Η κόρη ένθαρρύνεται, έντεινει τας δυνάμεις, εκτεινει τας χείρας και διασχίζει τό ύδωρ, από του όποιου αυτοςστιγμει εξαφανίζονται τὰ ίχνη του μικρού σώματος της. Και σπεύδει, σπεύδει προς τό τέρμα, την αντίπεραν όχθην.

Και άν τον μικρόν της σῶμα καταπονηθῆ; σκέπτεται η μητηρ. Δέν θα ήτο καλόν να την συνοδεύη πολύκωπος λέμβος;

Στοιχηματίζω ύπερ της θυγατρός σου πριγκίπισσα, ειπεν ο ήγεμών. Σε βλέπω βαρυσυμούσαν. Αν σε ήτένιζεν η θυγάτηρ σου θα έλυπειτο, διότι τόσον ύποτιμάς τας δυνάμεις της.

Ίδέτε την, ιδέτε την, ψιθυρίζουσιν οι αυλικοί και αι δέσποιναί, πλησιάζει. Ευγε της ώραιας Ελένης.

Παίγνια και πλαγύγνας τῆς ύπεσχεθῆσαν άρα γε ως έπαθλον; Έν τῷ ταχέϊ δρόμῳ της τοιαυτά τινα όνειροπολει τό ξανθόν παιδίον; Όχι. Εις άλλους όρίζοντας έπταται η δεκαέτις φαντασία της.

Εις άλλους όρίζοντας, εις ούς μετὰ ετη μόλις ίσως ανέλωσιν αι όμηλικί πάσαι. Βλέπει εν γοητευτική εικόνη, ην παισιούσαι δάφνης στεφανοί, τον Δέανδρον διερχόμενον τον Έλλησπόντον, ίνα ριφθῆ εις τας άγκάλας της Ηρούς, της φίλης του. Άγνοεί έτι τό αίσθημα, ύπερ τον οδηγεί, αλλά σκέπτεται: Η Ηρώ δέν θα ήδύνατο να με μιμηθῆ. Την υπερέβην. Βλέπει μετὰ ετη τον Βύρωνα επαναλαμβάνοντα τό επικίνδυνον πείραμα και σκέπτεται: Ο Βύρων δέν ήτο παιδίον ο Βύρων ήτο άνήρ. Έγώ είμαι δεκαέτις και κόρη. Σε υπερέβην, ο Βύρων.

Και δια των μικρών ως πετάλλων ρόδου παλαμών της άνοίγει την ύγρην όδόν, ημιστρέφει προς τὰ όπισω την φιλομειδῆ κεφαλῆν και σπεύδει, σπεύδει προσεγγίζουσα προς την όχθην.

Χαρμόσυνα δάκρυα θριάμβου ύγραίνουσι τὰ όμματα της μητρός. Σελαγίζει εξ ύπερηφανείας του πατρός η ύψις. Ο ήγεμών δέχεται συγχαρητήρια δια την επιτυχίαν της ανεψιάς. Και πάντες έχουσι τὰ βλέμματα άενώς έστραμμένα προς την καλαμόσπαρτον όχθην, εν η κομψή λέμβος δέχεται την λευκοχίτωνα κόρην. Έκει γέρων ύπρητής την ανασύρει ελαφράν, σκιρτώσαν, ώραιά θεραπαινίδες δια των φιλημάτων των αποσμήχουσι τούς ύγρους της κεφαλῆς της πλοκάμους και την ένδύουσι.

Και ήδη η ήγεμονική ακολουθία παρατάσσεται επί των βαθυιδων της αναβάθρας, ίνα ύποδεχθῆ την δεκαέτιδα άθλητήν. Η λέμβος πλησιάζει η δε εμπνευσμένη κόρη ένθυμηθεϊσα οτι ήτο παιδίον, ισταται επί της πρῶμης τεινουςα τας άγκάλας προς τούς άνακμίνοντας, γελώσα, χειροκροτούσα, συμμερίζομένη και αυτη την γενικὴν εκδηλώσιν τῆς χαρῆς, ης ήτο η ήρωίς. Ζήτη έκράυγαζον οι άλλοι: ζήτω επανελάμβανε και αυτη.

Παρήλθεν ίκζνόν διάστημα ώρας μέχρις ού η ξανθή Ελένη πατήση επί της γῆς. Αναπαγεϊσα σχεδόν εκ της λέμβου ύπό του πατρός και από άγκάλης εις άγκάλην μεταδιδόμενη ελάμβανε και έδιδε φιλήματα τόσα, δσα ούδ' ο μετὰ μακράν άποδημίαν επανερχόμενος εις την πατρικὴν έστίαν. Ουδὲ ρόδον άδαμαντοκασμητον εκ των σταγόνων της πρωϊνης δρόσου είχε χρώματα τόσα, δσα τό πρόσωπόν της εκ της συγκινήσεως και των δακρύων της χαρῆς.

Τέλος ο ήγεμών ειπεν λαμβάνων εκ των χειρών ακολουθούθου θήκην εξ έρυθρού βελούδου, έφ' ης σειραί μαργαριτών έσχηματίζον τό όνομά της. Έδω ύπάρχει μικρόν χρυσοῦν στέμμα προωρισμένον δι' εκείνην, ητις διέ-

πλευσε κολυμβώσα τον ποταμόν. Ποία είνε αυτη;

Έγώ, απεκριθη πηδῶσα από της μητρικής άγκάλης η μικρά ήρωίς, και σπεύσασα ήρπασε την δεξιάν του ήγεμόνος και κατεφίλει αυτην, ένφ' ούτος δια της άριστερας έποποθετει επί των όμοιοχρόων βοστρύχων της το χρυσοῦν στέμμα.

Τι κρίμα να είμεθα τόσον πτωχοί ήγεμόνες, ώστε ούδὲ βασίλισσαν να δυνάμεθα να σε άνακηρύξωμεν! Ας σε στέψωμεν λοιπόν Νύμφη του Ιστρου, προσέθηκε γελών ο ήγεμών και διαχωρίζων επί του μετώπου τούς ξανθούς της βοστρύχους, απέθηκεν επ' αυτου ένα έτι γλυκύν ασπασμόν.

Η θυγάτηρ μας νύμφη του Ιστρου! Όραιον όνομα! έψιθυρίζον οι γονεϊς της. Έγώ Νύμφη του Ιστρου! Όραιος τίτλος, εκέπτετο η εύφάνταστος κόρη, βυθισθεϊσα προς στιγμὴν εις γλυκειαν όνειροπόλησιν, άφ' ης την απέσπασε τό γλυκύν βάρος του επί της κεφαλῆς της στέμματος. Ηγειρε τότε την χειρα, έθώπευσεν αυτό και δια της θωπείας εκείνης τόσον φαίνεται η συγκίνησις της έκορυφωθη, ώστε εξεραγή τέλος, και τό παραδέξον παιδίον ανέλωθη εις δάκρυα...

Εκτοτε η «Νύμφη του Ιστρου» πολλά υπέστη, πολλά εδοκίμασε. Ημέρικι εύδαιμονίας και ήμέρικι θλίψεως διεδέχθησαν άλλήλας εν τῷ μακρόῳ και πολυταράχῳ σταδίῳ της ζωῆς της. Στέφανοι δάφνης ποικίλοι εκόσμησαν την κεφαλήν της ειτε ξανθούς έφερε πλοκάμους ειτε ύπό λευκής περιεστέφετο κόμης. Ως καλλιτέχνης, ως συγγραφεύς, ως φιλόσοφος έθαυμάσθη εκτοτε και έπευφημήθη μυριάκις μεγάλοι ήγεμόνες εκλιναν προ αυτης την κεφαλήν, και βασίλισσαι αληθεϊς εξήλευσαν τό πνεύμα της, άλλ' η ήγεμονίς Ελένη Γάικα της Βλαχίας η πριγκίπισσα Μασάλικη των Αύλων, η κόμισσα Δόρα δ' Ιστρικ των γραμμάτων, διότι αυτη ήτο η δεκαέτις κολυμβήτρια, ούδενά των θριάμβων της ανεπόλει μετὰ συγκινήσεως τόσον γλυκειας, ούδεν των στεμμάτων της έβραχε με δάκρυα τόσον ήδέα, όσον την διάβασιν εκείνην του προσφιλους της ποταμού, όσον τό μικρόν στέμμα, ύπερ ο ήγεμονικός θεός της είχε θέση τότε επί της χρυσῆς κεφαλῆς της.

Και ήδη ο Ιστρος κύλιε άγέρωχος τὰ παρὰζοντα ρεύματά σου. Ουδὲλως θα ταραξῆς τον ύπνον της. Η ξανθή κόρη, ητις εκλήθη ποτὲ Νύμφη σου, απέθανεν. Άλλ' απέθανεν άφορ έδοξάσε τό όνομά σου εν χώρας, εν αίς, ούδ' αι παραφοραί της τρικυμίας σου, ούδὲ τὰ φασματα της γαλήνης σου είχαν άντηχήση ποτέ.

NEON ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΝ ΠΛΟΙΟΝ

Πρό τινων ημερών εν Τουλωνι μικροσκαπικόν τορπιλλοβόλον έπλεε ταχέως επί της επιφανείας της θαλάσσης ενώπιόν πολυκρήμων περιέργων. Ουδεις διεκρίνετο επί του σκάφους, ούδεις κρότος, ούδεν ίχνος καπνού τό πλοίαριον εκινείτο πάντοτε, ως ει παρεούρετο προς τό άνοικτόν πέλαγος ύπό κρυφίας δυνάμεις. Αίφνιδίως τό τορπιλλοβόλον έβυθίσθη δια της πρώρας και εξηφανίσθη. Εις τό πλῆθος παρήχθη ένστικτως κινήσις φρίκης. Η θαλάσσα εκόχλασεν, η χαινουσα όπη επληρώθη, ούδ' ίχνος του τορπιλλοβόλου εφαινετο πλέον.

Απαντες έγνώριζον καλώς, οτι προέκειτο περι δοκιμῆς νέου υποβρυχίου πλοίου. Άλλ' άν ήπατώνο, άν τον πλοϊον δέν έμελλε πλέον να άναφανῆ; και άν έμελλε να εξαφανισῆ μετ' έαυτου τούς έγκεκλεισμένους έντός αυτου τολημρούς πειραματιστάς! Έν τούτοις η συγκίνησις ην βαθεϊα μεταξυ των περιέργων. Τῶ διοπτρα έμενον προσηλωμένα προς τό άνοικτόν πέλαγος. Τέταρτον ώρας παρήλθε, τό πλοϊον δέν άνεφανῆ ημίσεια ώρα, τίποτε: τριακοντα πέντε λεπτά, πάντοτε ούδέν. Η συγκίνησις έφθασεν εις τό έπακρον. Τεσσαράκοντα πέντε λεπτά! Κραυγή εξέφυγεν εκ του πλήθους, κραυγή εύτυχίας και θριάμβου μέλας κύλινδρος άνεδύετο εκ του ύδατος. Ο Gymnote άνήργετο εις την επιφάνειαν και ήσύχως, άθουρίως, εφαινετο τρέχων υπερήφανος μεταξυ της κοουφῆς των κυμάτων. Ανέστρεψε, έβυθίσθη και πάλιν, και εξηκολούθησε τας δοκιμάς του επί τεσσαρας ώρας, ύπό τὰ χειροκροτήματα του πλήθους.

Τό όνειρον επραγματοποιήθη. Εις τό εξῆς ο άνθρωπος θα ναυσιπορῆ επί του ύδατος και ύπό τό ύδωρ. Ο υποβρυχίος πλοῦς είνε σήμερα γεγονός άναμφισβήτητον. Βεβαίως τό πρόβλημα δέν ελύθη ούτως εύθς, άμέσως άπρητήθησαν πολλοί άγῶνες, μέλας αριθμός αποπειρών σχεδόν πανταχού, από του πρώτον πειράματος τῷ 1863 του Δύτου κατασκευασθέντος παρὰ του Ναυάρχου Μπουργουά. Άλλ' η ώρα δέν είχεν επέλθη, ουσιαδεις λεπτομέρειαι, μηχανισμοί άπαραίτητοι δέν είχαν δημουργηθῆ, ο ηλεκτρισμός δέν ήδύνατο έτι να παράσχη ισχυράν κινήτηριον δύναμιν ύπό μικρόν όγκον. Η λύσις προβλήματός τινος είνε πολλάκις λίαν πολύπλοκος και εξαρτάται και αυτη εκ της λύσεως άλλων βοηθητικων προβλημάτων. Τό υποβρυχίον πλοϊον του Μπουργουά είχε τελειαν εύστάθειαν, άλλ' η ύπό τό ύδωρ ισορροπία δέν κατορθώθη να επιτευχθῆ ούτε εν ήρεμια ούτε εν κινήσει τό πλοϊον άνήργετο η καθήργετο άκατακυστώως. Ο Gymnote έπωφεληθη εκ των τελευταίων προδών της μηχανικής, ύπακούει εις τον δάκτυλον και εις τον όφθαλμόν, βυθίζεται, μένει επιτοπίως, ε-

πανέρχεται εις την επιφάνειαν μετ' αξιοσημειώτου εύκολίας έλιγμών.

Ο Gymnote άλλως τε είνε μόνον πλοϊον προς δοκιμήν έχει τό σχήμα άτρακτου 18 μέτρων μήκος και 1, 80 μέγιστου πλάτους, εκτοπισμόν δε 30 τόννων. Ναυπηγεται δε ήδη έτερον υποβρυχίον 50 τόννων.

Η διεύθυνσις του πλοίου κατά την όριζόντειον έννοιαν επιτοχγάνεται δια συνήθους πηδαλιου, η κατά την κατακόρυφον έννοιαν διεύθυνσις τῆς βοηθεϊα διπλου πηδαλιου, και η ύπό τό ύδωρ βύθισις παράγεται ού μόνον ύπό του διπλου πηδαλιου, άλλ' έτι δια της εισαγωγῆς θαλασσίου ύδατος έντός στεγανών ύδροθηκῶν, εδρισκομένων εν τῷ διαχωρισματι των δύο περιβλημάτων του σκάφους άνοιγονται δ' αυται κατά τό μάλλον η ήττων περισσώτερον, όπως κατέλην ταχύτερον και βαθύτερον. Η εύστάθεια του πλοίου ύπό τας συνθήκας ταύτας είνε εξκρίτερος και είνε τόση αξιοσημειωώτερον, καθ' όσον μέχρι τούδε ήκει υπεροχή ύδατος εις τό πλοϊον, όπως επανέγκη την άνεπανόρθωτον άπώλειαν του εις τὰ βάθη του Ωκεανού.

Επί του άνωτέρω μέρους του πλοίου εδρiscεται μικρός θόλος, εφωδιασμένος δια δίσκων κρουσταλλίνων 35 εκατοστών διαμέτρου. ένταυθα διαμένει ο επιφορτισμένος την διεύθυνσιν αξιωματικός. Κινών δια της χειρός τρεϊς η τεσσαρας λαβιάς, επιτυγχάνει ως δια μαγείας την βύθισιν του πλοίου, την κλίσιν του, τας άλλαγας ταχύτητος κτλ. Είνε σχεδόν μαγεία ο πλοῦς ούτος δια μέσου του ύδατος έντός έρημητικῶς κεκλεισμένου πλοίου. Ο προς άναπνοήν άνήρ είνε έναποθηκευμένος ύπό πίεσιν και διαχέεται εν τῷ τορπιλλοβόλῳ κατά πρέπουσαν ποσότητα. Μικραί άντλίας, κινούμεναι παρὰ του γενικού κινήτηρος, φέρουσι τον άέρα η άπωθουσι τό ύδωρ των ύδροθηκῶν εις την θάλασσαν, όταν πρόκηται να επανέλθη τό πλοϊον εις την επιφάνειαν.

Ο κινήτηρ είνε μηχανῆ 55 ίππων, συνδυασθείς παρὰ του Λοχαγού Κρέμπς, του αυτου όστις έφευρε τους πρώτους ηλεκτρικούς διατακτήρας του κατὰ βούλησιν διευθυνομένου αεροστάτου του Μεδόν-Σαλαί, διότι ο κινήτηρ των αεροστάτων καταλλήλως διευθετημένος και τελειοποιημένος κατέστη επίσης ο κινήτηρ του υποβρυχίου πλοίου. Η μηχανῆ έχει βάρος 2,000 χιλιογρ. και κινεί άπ' εύθείας τον έλικα μετὰ ταχύτητος 200 στροφών. Τό ηλεκτρικόν ρεύμα παρέχεται ύπό πολλών συστοιχιών συμπυκνωτών συστήματος Κομβλίν-Δεμαζόρ, περιλαμβανόντων εν όλῳ 568 στοιχία.

Τό πλήρωμα του Gymnote περιλαμβάνει 1 αξιωματικόν, δύο μηχανικούς και 1 εργάτην. Ο Gymnote έπλευσεν ύπό τό ύδωρ κατελθών μέχρι βάθους 16 μέτρων.

Τό νέον τούτο πολεμικόν όργανον θέλει επιφέρει προφανώς σπουδαίας άλλαγας εν τῇ ναυτικῇ τακτικῇ. Δύναται να

φθάση πλησίον των θωρηκτών χωρίς να παρατηρηθῆ, να διέλθῃ ὑπὸ τὴν τροπιδά αὐτῶν, νὰ προσκλήσῃ ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν ἐχθρικών πλοίων ἐκρηκτικὰ φυσίγνια, ν' ἀπέλθῃ χωρίς ἡ παρουσία του νὰ ὑποπτευθῆ καὶ ἐξ ἀποστάσεως νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἐκρηξίν τῆς γαμιέσεως.

N. K. ΓΟΥΑΙΜΗΣ
Λογιστὴ τοῦ Πυροβολισμοῦ

Η ΚΑΚΗ ΤΟΥ ΗΜΕΡΑ

Ὁ ἕνας διάολος
διάγει τὸν ἄλλον.
[ἀκριβοῦς παραίτησις]

Ἐπάρχουσιν ἄνθρωποι ἐξ ἐπαγγέλματος δυστυχεῖς. Ὁ ἥρωσ μου ἦτο τοιοῦτος. Ἐὰν σὰς ἀρηγεῖτο τὰ παθήματά του, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς σας θὰ ἤγειροντο φρίττουςαι, ἵνα τὸν παρατηρήσωσι καὶ αὐταὶ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Χρυσὸν νὰ ἤγγιζεν ἡ χεὶρ του θὰ μετεβάλλετο αὐθωρεὶ ὁ μὲν χρυσὸς εἰς ἀνθρακας ἡ δὲ χεὶρ του εἰς πυράγραν. Τριαντάφυλλον νὰ ὠσπραινέτο ἐπὶ ροδῆς θὰ τῷ ἐτύχαινε βεβαίως πέπερι εἰς τὸ βάθος καὶ θὰ ἐπταρνίζετο καταρῶμενος.

Ἐπῆρχε μάλιστα μία ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἀφιερωμένη εἰς τὴν δυστυχίαν του. Ἀπὸ τριῶν εἰκοσιτετραῶρων τὴν προσηθάνετο καὶ ψυχρὸς ἰδρῶς τὸν περιέριε. Τὴν τετάρτην κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀνησυχίας. Τὴν Πέμπτην ὑπὸ ἀληθοῦς πυρετοῦ. Καὶ τὴν Παρασκευὴν, αὐπνος μὲ ὀφθαλμούς ἐξωδηκτάς, τρέμων ἀπὸ τῆς πρῆρας μέχρι τῆς ἐσπέρας ἀνέμενε, τὶς οἶδε, νέαν πάλιν δυστυχίαν, διότι αὐτὴ ἦτο ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ ἀπαισία τύχη ἐτίθετο εἰς ἀγρίαν κατ' αὐτοῦ καταδίωξιν.

Ἡ Παρασκευὴ ἦτο κυριολεκτικῶς ἡ κακὴ τοῦ ἡμέρα.

Δύο τοιαῦται τῷ ἐκληροδότησαν διπλὴν ὄφραναν ἄλλὰ τῷ ἀπέμενε εἰς ἀδελφός· ἑτέρα Παρασκευὴ τὸν ἀρπάζει καὶ ἐκείνον.

Τότε ἐπέστησε τὴν προσοχὴν του, καὶ ἀνεκάλυψε τὴν φρικτὴν ἐπίδρασιν, ἣν ἐπὶ τῆς τύχης του ἐξῆσκει ἡ παραμονὴ τοῦ Σαββάτου.

Ἀνακάλυψε πρῶτον ὅτι ἐγεννήθη Παρασκευὴν. Ἐπειτα συνεκέντρωσε ἐν τῷ νῷ του ὅλα τὰ δυστυχήματα, ἅτινα τὸν ἐπληξάν κατά τὴν πρώτην νεότητά του, καὶ διὰ διαφόρων μέσων ἐξηκρίβωσε τὰς χρονολογίας τῶν.

Ὁ φρίκη! Ὅλα, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, συνεπίπτον Παρασκευὴν.

Παρασκευὴν εἰσῆλθεν εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ καὶ Παρασκευὴν ἀπεπέμφθη καθηγορηθεὶς ἐπὶ ἀταξία, τῆς ὀποιίας μόνον αὐτὸς δὲν ἦτο ἐνοχος. Παρασκευὴν ἐνεγράφη εἰς τὸν Πανεπιστήμιον, ἀλλὰ καὶ Παρασκευὴν ἀπερίφηρ κατὰ τὰς διδασκαλικὰς του ἐξετάσεις διὰ τὴν ἀμάθειαν τοῦ μετ' αὐτοῦ συνεξετασθέντος. Παρασκευὴν ἔτυχε

νὰ διαχωρῆσθαι δύο διαπληκτιζομένου, καὶ νὰ δεχθῆ ἀντὶ τοῦ ἑτέρου ἐπικίνδυνον διὰ μαχαίρας τραύμα. Παρασκευὴν τέλος ἐπέσεν ἀπὸ κλίμακος, Παρασκευὴν ἀπόλεσε δέσμην χαρτονομισμάτων ἀνηκόντων εἰς τρίτον. Παρασκευὴν τῷ ἐκλεψάν τὸ ὀρολόγιόν του, Παρασκευὴν προσεβλήθη ὑπὸ εὐλογίας, Παρασκευὴν ἀπόλεσε σπουδαίαν τινὰ δίκην, ἐξ ἧς ἤλπιζε νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ οικονομικά του, Παρασκευὴν.

Καὶ τί δὲν ἔπαθε κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην; Ἀπὸ τοῦ μετὰ τὴν Πέμπτην μεσονυκτίου μέχρι τοῦ πρὸ τοῦ Σαββάτου ἀκουμπῶν τὸ μέτωπον ἐπὶ τῶν δύο παλαμῶν τὰ ἀνεπόλει. Ἐν πρῶτῳ ἐν μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας, καὶ ἔτρεψε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τελευταῖον, μὴ τύχη καὶ εὐρεθῆ ἐξαίφνης ἀνευ συνεχείας ἡ ἀναπόλησίς του, καὶ... δώσῃ τὴν συνέχειαν ἀπρόοπτον τι γεγονός, καμμία σφαῖρα ἀπὸ τοῦ παραθύρου, καμμία ἐπιστολὴ ἐκ τοῦ ταχυδρομείου, κανεὶς κεραυνὸς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ.

Καὶ ἐφοβεῖτο νὰ κινηθῆ, νὰ φάγῃ, νὰ ἀναπνεύσῃ. Ἄν ἐπιπτε σανὶς τις ἐκ τῆς ὀροφῆς, ἂν ἐτύχαινε δηλητηριώδης τις οὐσία ἐν τῷ φαγητῷ ἢ μάλισμὰ τι νοσογόνον ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ βεβαίως δὲν θὰ ἐξέλεγον ἄλλην ἡμέραν, ἵνα τὸν βλάψωσι. Δὲν ἐδέχετο φίλους, συγγενεῖς, δὲν εἰργάζετο, διότι μόνον μετὰ τὴν ἐξίτησιν τῆς Παρασκευῆς ἀνελάμβανε πᾶσαν ἐργασίαν, δὲν ἐκοιμάτο.

Ἐξὼ μόνον, ἀφοῦ τὸ πάσχειν εἶνε ἡ ζωὴ.

Ἐξὼ καὶ... κατὰ κινδὸν ἀπρόοπτον θὰ ἐνέσκηπτε κατὰ τῆς κεφαλῆς του. Ὅ, τι δὲ ὑφίστατο κατὰ τὰς παραμονὰς, τὰ αὐτὰ ἔπασχε καὶ τὰς ἐπομένας. Ἡ περιέμενε τὰ ἀποτελέσματα τοῦ δεινοῦ, ὅπερ δι' ἀγνώστους λόγους ἀνέβαλε τὴν ἐπισκεψίν του ἐκκινήσαν ὁμως πάντοτε κατ' αὐτοῦ τὴν ὀριμένην ἡμέραν, ἢ ἠδιαθέτει ἕνεκα τῆς ἀγωνίας ἢ ὑπελόγιζε πόσαι ἡμέραι τὸν χωρίζουσιν ἐτι ἀπὸ τῆς προσεχούς Παρασκευῆς.

Δὲν ἤρουν ὅλα ταῦτα καὶ ὁ ἥρωσ μου ἤρᾶσθη. Ἠκούσατε; Ἠρᾶσθη. Διὰ νὰ ἀποδείξῃ ἴσως καὶ αὐτὸς ὅτι ὁ ἔρωσ εἶνε ὁ κληρὸς τῶν δυστυχῶν.

Δὲν ἐναθμεῖτο, εἶνε ἀληθές, ἂν ὅτε τὴν πρωτοεῖδεν ἦτο Παρασκευὴ, διότι τὴν ἔβλεπε ἀπὸ ἐτῶν διεργόμενος κάτωθεν τῶν παραθύρων τῆς.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ καρδιά του κατὰ τὰς τρεῖς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ὤμαίετο πρὸς τὰς καρδίας τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, καὶ ὅτι κατὰ μίαν τούτων ἐβουθίσθη εἰς πέλαγος χαρᾶς.

Ἡ κόρη τῶν ὄνειρων του — οὐχὶ τῶν ὄνειρων τῆς Παρασκευῆς, διότι κατὰ ταύτην τὴν ἀπεδίωκε σκληρῶς τῆς μνήμης του, ἵνα μὴ τὴν συνδέσῃ πρὸς τὴν ἀπαισίαν τύχην τῆς ἡμέρας ταύτης — ἡ ὀραία καστανή του τῷ ἐψιθύρισεν ἐκ τοῦ παραθύρου μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐκ συγκινήσεως καὶ στοργῆς.

— Ἐγὼ κατὶ νὰ σὰς εἶπω. Περνάτε καθὲ ἡμέραν ἕως ὅτου εὐρῶ εὐκαιρίαν.

Διήλθε τὴν Τρίτην τίποτε διήλθε τὴν Τετάρτην ἐπίσης. Ἐτόλμησε νὰ διέλθῃ καὶ τὴν Πέμπτην αὐτὴν... ὅτε ἀνοίγεται ἡμέρα τὸ παραθύρον, καὶ ἡ καστανή τῷ ψιθύριζει διὰ γλυκυτάτης φωνῆς.

— Ἀὔριον μὲλις ἀνάψου τὰ φῶτα.

Ἀὔριον! Χίλιοι διάβολοι ἂν συνεμάχουν δὲν θὰ τῇ ἐνέπνεον τὴν φρικτὴν ταύτην συνέντευξιν. Ἡ δύσμοιρος! Ἄγγισε τί σημαίνει δι' αὐτόν, δι' αὐτὴν ἴσως τὸ ἀκαίσιον τοῦτο αὔριον.

Ὅχι, ἐσκέφθη. Δὲν θὰ τὴν θυσιάσω. Προτιμότερον νὰ ἀπολέσω τὸν ἔρωτά της. Προτιμῶ τὰ πάντα.

Καὶ κατ' ἐξίτησιν ὅλην τὴν νύκτα τῆς Πέμπτης καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν τῆς Παρασκευῆς περὶ αὐτῆς καὶ μόνης ἐσκέπτετο διδὼν τὸν λόγον τῆς τιμῆς του εἰς αὐτόν, ὀρκιζόμενος, προσεπιμαρτυρούμενος τὸν οὐρανόν, ὅτι θὰ ἐκώφευεν εἰς τὴν πρόσκλησίν της. Διὰ νὰ εἶνε ἀσφαλέστερος περὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἀποφάσεως, τῶν ὄρκων του, ἐσκέφθη νὰ μεταβάλλῃ εἰς ῥάκη τὰ ἐνδύματά του, νὰ ρίψῃ τὰ ὑποδήματά του ἀπὸ τοῦ παραθύρου. Τίς οἶδε ἂν δὲν ἐσκέφθη καὶ νὰ αὐτοκτονήσῃ μάλιστα. Ἄλλ' ἔθεώρει ταῦτα παιδαριώδη καὶ ἠρκέσθη εἰς τὴν πεποιθήσιν, ἣν εἶχεν ἐπὶ τῆς θελήσεώς του.

Ἐπάρχουσι στιγμῆαι, καθ' ἃς καὶ ὁ δειλότερος τῶν ἀνθρώπων καθίσταται ἥρωσ. Εἰς παρομοίαν στιγμὴν εὐρέθη καὶ αὐτός, ὅτε ἀπὸ τοῦ παραθύρου του εἶδε ν' ἀναπτῶσι τὰ φῶτα. Μεθ' ὅσης ταχύτητος μεταδίδεται τὸ πῦρ ἀπὸ τοῦ φλογεροῦ δόρατος τοῦ φωταεريانόπτου εἰς τοὺς φανούς, μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ μείζονος μάλιστα ἀπεφάσισε νὰ σπεύσῃ ἐκεῖ ὅπου ὁ ἔρωσ τὸν ἐκάλει. Εἶνε ἀσυνειδησία νὰ περιμένη τὴν πτωχὴ. Εἶνε ἀδικροσία, ἐσκέπτετο. Θὰ τῇ εἶπω μόνον νὰ μὲ ἀναμένη αὔριον καὶ θὰ φύγω.

Ἡ πρώτη του ἐρωτικὴ συνέντευξις... Καὶ ὑπὸ ποίους αἰώνους! Τὴν ἀτενίζει, θλίβει τὴν χεῖρά της, ἀλλ' ἀδυνατεῖ νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν. Ἐρῶς! καὶ τίς ἠδυνήθη νὰ σὲ ἐνοήσῃ; Φλόξ καὶ δρόσος, λάμψις καὶ μυστήριον ἀγαλλίασις καὶ τρόμος σπασμωδικός· ὕγροι ὀφθαλμοὶ καὶ ξηρὸν στόμα· θέλει νὰ φύγῃ καὶ ἴσταται ὡς εἰ καθηλωμένος.

- Καὶ τὸ ὄνομά σας; τὸν ἐρωτᾷ.
- Παῦλος.
- Καὶ τὸ ἰδικόν σας;
- Παρασκευὴ. Ἄλλὰ... τί ἐπάθετε.

Τί ἐπάθε. Ὁ συγγραφεὺς ἀδυνατεῖ νὰ τὸ περιγράψῃ. Τί νὰ εἴπῃ περὶ ἐσκηπτόντων κεραυνῶν καὶ χασματῶν ἀνοιγομένων καὶ γῆς σαλευομένης καὶ σκοτίσεως

ὀφθαλμῶν καὶ συγκοπῶν καρδίας; Ὅλα ταῦτα εἶναι μὴδὲν ἀπέναντι τοῦ ὀνόματος τῆς Παρασκευῆ!... Παρασκευὴ... Ἀρκεῖται μόνον νὰ δώσῃ πέρασ; τὸ ὅποιον θὰ φανῆ, τίς οἶδε, ἀκόμη παραδοξότερον.

Ὁ Παῦλος τὴν ἐνουμφεῖθη. Καὶ ἔκτοτε εἶνε ὁ εὐτυχέστερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου. Καθ' ἐκάστην. Οὐδὲ τῆς Παρασκευῆς ἐξαιρουμένης.

I. M. Δ.

ΜΗΝΗΣΟΥΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

Σ τοῦ ποταμοῦ τὴν ἀκρὴν κάθει' ἡ μικρὴ τοῦ βασιλῆα ἡ κόρη ἢ πεντάμορφη. Ψωμί βαστᾷ τὰ χέρια, ἄσπρο ἔσ' ἂν κ' αὐτά, τὸ τρίβει καὶ τὸ ρίχνει εἰς τὰ φάρμακα τῆς.

Κ' ἐκεῖν' ἀπ' τὴ φωνὴν τὸν φέρον τὴ βασιλῆα, καὶ ἔσ' ἂν παρὶθὶ σκολιεῦθ τὴν φρυγίρουν, ἔσ' τὰ μάττα τὴν κυττάζουν, τρέχουν ἔσ' τὸ ψωμί, καὶ μὲ γλυκὰ φιλάμα τὸ μοιράζουεν.

Κ' ἕνα φάρμακον πέρα κύνικον, μικρὸ, Ἄνάμειο σὲ πέτρας καταπράσιναις, ἔσ' ἂν παραπονεμένο σκέεται μακρὰ καὶ βλέπει, καὶ ποιεῖ, καὶ συλλογιάζεται.

— Ἄχ καὶ νὰ μὴν πινοῦσα ῥεσο, τὸ φτωχὸ, ἔσ' τὰ δόχτια τὰ φερούργα ἂν δὲ μὴ πλῆγαν, ἔσ' τὴν χαρὰ κοντὰ τοὺς ἄλλοις κ' ἔγώ, ἔσ' ἕνα νὰ πάρω φύσουλ' ἀπ' τὸ χεῖρ τῆς.

Ἄνάθεμά σε, μαῦρε, ἀκαρδὸ φαρᾷ! Ἄνάθεμά σας, δόχτια τριακατάρτα! Ἄδὲ φτάνει, ὅπου χάνω τὸ γλυκὸ ψωμί, ἔσ' ἕνα καὶ τὸ μέλινο χαρμελεῖο τῆς.

Ἐκεῖ ποῦ ἐκουδένεται! ἔσ' τὰ πολλὰ, Κυττάξ' ἢ λυγρὴ καὶ τὸ παντέρμο! ἔσ' ἂν νὰ νοιώσῃ τὸν πόνο τοῦ φτωχοῦ καὶ νὰ μὲ τὴ γλυκεῖα φωνὴ τῆς ἀποκρίνεται:

— ἔσ' ἕνα καὶ σὺ μικρὸ μου, ἔσ' ἕνα κοντὰ, ἔσ' ἕνα τὶ μοῦ κάνεις τὸ περιήρα; ἔσ' ἕνα μ' ἀγαπᾷς; κοιμάσαι; ἔσ' ἕνα γίνεις κακὸ; ἔσ' ἕνα ἐγὼ κοντὰ σου χαδεμένο μου.

— Συχωρεμένος νῆνε ὁ κακὸς φαρᾷ, ἔσ' ἕνα συχωρεμένα νῆνε καὶ τὰ δόχτια του, ἔσ' ἕνα ἔσ' ἕνα καὶ πικρὸ καὶ γλυκὸ ψωμί, ἔσ' ἕνα τὸ βασιλῆα ἢ κόρη μὲ θυμήθηκε.

Σ τῆς καλαμιάς τὴ ρίζα πιάνει' ἢ μικρὴ, τοῦ βασιλῆα ἢ κόρη ἢ πεντάμορφη, Πηδάει καὶ βουτνῆται μὲς' εἰς τὸν ποταμὸ ψωμί νὰ δώσῃ ἔσ' τὸ φάρμακον ἔσ' ἕνα ἔσ' ἕνα.

Ἄγγελοι σταματᾷτε, πιάστε τὸ νερὸ, ἔσ' ἕνα Παναγιά μου, βάλε τὸ χεράκι σου, Γλυστρῶν ἢ πέτρας, γέρνει, πέφτει ἔσ' τὰ βασιλῆα, ἔσ' ἕνα μου, τὸ ρέμα τὴν ἐπῆρε, σὸσέ τὴν!

Τὰ φάρμακα δὲ μιλῶνε — κλαῖνε μοναχὰ — Νὰ ποῦν ἔσ' τὴ δόληα μάνη τί ἀπόγεινε, ἔσ' ἕνα ἢ κόρη ἢ καλὴ τῆς καὶ ἢ σπλαχνικὰ, Ποῦ μίαν ἀγῆ ἀπὸ τὸν κόσμον χάθηκε.

Μὰ τὸ ἀρθὸν ἦσαν ἔσ' τὴν ἀνογαλλιά, τὰ εἶδε ὅλα, τίποτε δὲν ἔβλασε. Καὶ μὲ ἕνα τὸ χρονο ἔσ' ἕνα μοιραλοῦξ Μάττα δακρῶζουεν καὶ καρδιαῖς ραγίζουεναι.

Τῆ 20 Ὀκτωβρίου. I. ΜΑΡΑΝΟΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΒΙΟΣ

(Εἰκόνας τρεῖς)

Ο ΠΑΙΣ

Ἦτο λαμπρὰ πρῶτα τῆς ἀνοίξεως ὁ ἥλιος ἀνήγχετο ἐκ τοῦ βαθυρρόου Ὀκεανοῦ, τὸ στερέωσος ὡς κύνους πέπλος ἐκάλυπτε τὸν οὐρανόν· λαμπρὸς διανθῆς τάπησ ἐξηπλοῦτο ἐπὶ τῆς γῆς· μυρία σταγόνες δρόσου ὡς τόσαι ἀδάμαντες ἐφ' ἐκάστου φύλλου καὶ κλάδου ἠκτινοβόλου εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου· πυκνότητα φυλλώματα ἐκάλυπτον τὰ δάση, τὰ τρυφερότατα ἀνθῆ ἐκόσμουεν τὰς αἰμασιαῖς, καὶ καθωραῖζον αὐτὰς δι' ἀπείρου ποικιλίας χρωμάτων, εὐχάριστοι εὐωδιαὶ ἐπλήρουν τὸν ἀέρα, τὰ πτηνὰ ἐψαλλον τὰ θελκτικὰ αὐτῶν ἄσματτα ἐν ἄλσεσι. Ἡ ἀτμόσφαιρα βαλσαμώδης ἐζώοργνε τὸ ἀνεκνευόμενον αἶμα ἐν τῇ πορείᾳ του, καὶ ἡ καρδιά ἐπαλλε μετὰ χαρᾶς.

Ἐν μέσῳ τῆς σκηνῆς ταύτης εἶδον παῖδα ἀγαλλόμενον ἐν τῇ χαρᾷ τῶν παιδικῶν του χρόνων· τὰ μέλη του ἦσαν εὐτροφῆ, καὶ αἱ ἐρυθρότατα ἀνθῆ ἐκόσμουεν τὸν ὕγιειον· οἱ πλόκαμοί του ἐπίπτον ἐπὶ τοῦ μετώπου του, τὸ πρόσωπόν του ἠκτινοβόλει ἐξ ἀσφότητος καὶ ἀγάπης ἢ ἀπεριόριστος χαρὰ τῆς καρδίας του ἐξηδηλοῦτο ἐκ τῶν ἀπαστραπτόντων ὀφθαλμῶν του, εὐθύμου του γέλωτος, καὶ τῶν ταχειῶν καὶ ἀστείων κινήσεων τῶν μελῶν του· ἐπαίξεν ἐπὶ τῆς χλόης, ἀπέσπα τὰ ἀνθῆ ἐκ τῶν αἰμασιῶν καὶ ἐτόνιζε τὴν φωνὴν του πρὸς τὴν μουσικὴν τῶν πτηνῶν· ἐρριπτε τὴν σφαῖραν του, ἐπέτα τὸν χαρταετὸν του τόσον ὕψηλὰ, ὥστε ἐφαίνετο μικρὸν μόνον ἐν τῷ οὐρανῷ· πλησίον τοῦ μικροῦ καταρρακτοῦ, ἔνθα τὸ ὕδαρ ἐπιπτε μετὰ τῶν χαλίκων, ὠκοδόμει μικρὰς ἐκ πηλοῦ οἰκίας, καὶ ἐπεστάτει εἰς τοὺς μύλους του· ἐπὶ τῆς ὀχθῆς τῆς μικρᾶς λίμνης ἀτεσκεύαζε τοὺς λιμένας του, ἐκτίθει τὰ φρούρια του καὶ καθελκυε τὰ πλοῖα του ἦτο ὅλος ἐξάψις, ἐνέργεια, χαρὰ. Εἶδον τὴν σκηνὴν ταύτην καὶ διὰ τὸ ἐπαγωγόν τῆς ἐπεθύμησα νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Ο ΑΝΗΡ

Ἐπανῆλθον ἡ φοβερά θερμότης τοῦ ἡλίου διαχύνετο καθ' ὅλην τὴν πεδιάδα· τὴν δροσερότητα τῆς ἀνοίξεως ἀπέδιωξε τὸ θέρος· τὸ τρυφερόν· δένδρῶλλον ἀποκατέστη γιγαντιαία δρῦς, καὶ ὁ νέος βλαστὸς μετεβλήθη εἰς μέγαν κλάδον, ἀμφοτέρω προκαλοῦντα τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ τὰ ἰσχυρὰ φυσήματα τοῦ ἀνέμου· σκυθρωπὸν χρῶμα ἐπεσκόιαζε τὴν πεδιάδα καὶ τὰ φυλλώματα τῶν δασῶν. Τὸ ρεῖθρον τοῦ καταρρακτοῦ, ἢ μικρὰ λίμνη ἦσαν ἐκεῖ, ἀλλ' ἐφαίνοντο ἐλαττωθέντα καὶ ἀνάξια λόγου, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἔκτασιν καὶ ὀρειότητα, ἣν εἶχον, ὅτε κατὰ πρῶτον ἐπεσκέφθη αὐτά. Ὁ παῖς ἐπίσης ἦτο ἐκεῖ, ἀλλ' οὐχὶ ὡς

εἶδον αὐτὸν ἐν τῇ πρῶτῃ ἐκείνη τῆς ἀνοίξεως. Ἦδη πλέον ἠνδρώθη, ἦν δὲ τῇ μορφῇ εὐγενῆς καὶ ἀρρενωπῆς, ἀθλητικῆς καὶ γενναῖος. Τὴν ἀσφότητα καὶ χαρὰν τοῦ προσώπου του διεδέξατο ἐκφρασις σκέψεων καὶ φροντιδῶν. Ἡ μεγαλοφυῖα ἀπῆστραπτεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του καὶ τὰ φλέγοντα πυρὰ ἀνεῖλου ἐνεργείας ἐξηκοντιζόντο ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του· ἐσκέπτετο εὐρᾶ σχεδία καὶ ἐχάρει πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν· ἐκοπτε δάσχη καὶ κατεσκεύαζεν οἰκίας, ἠροτρία τὴν γῆν καὶ συνέλεγε τοὺς καρπούς τῆς, καθελκυε τὰ πλοῖα του εἰς τὸν ὠκεανόν καὶ ἐπεσκέπτετο ἀπομακρυσμένας χώρας· τὰ ταμεῖα του ἐπλήρου χρυσοῦ, καὶ ἀνήγειρε πολυτελεῖ μέγαρον· δόξα καὶ τιμὰ παρηκολούθουν αὐτόν· ἀνηρέυνσε τὰ πεδία τῆς ἐπιστήμης, καὶ ἐπανῆλθε βεβαρμένους ἐκ τῶν κεκρυμμένων θησαυρῶν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς γνώσεως· αἱ ἐπιθυμίαι του ἐξηγέρθησαν, καὶ ἡ φιλοδοξία του ὑπερέβη πᾶν ὄριον, ὡς ἐάν τὸ σύμπαν ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς ἐνεργείας του, ὡς ἐάν ἡ αἰωνιότης ἦτο τὸ στάδιον τῆς ὑπάρξεώς του.

Ο ΓΕΡΑΝ

Μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθον καὶ πάλιν τὰ πράσινα φυλλώματα ἦσαν ξηρὰ καὶ μεμαραμμένα· τὰ δένδρα ἐξέτεινον τοὺς κλάδους των γυμνοὺς καὶ παγωμένους ἐκ τῶν ὀρητικῶν καταγίδων τοῦ χειμῶνος· ὅπου τὰ ἀνθῆ τῆς ἀνοίξεως πρότερον ἦνθον, ὀλίγοι ξηροὶ, μεμαραμμένοι καὶ τεθραυσμένοι· κάλαμοι μόνον· εὐδίσκοντο ἢ ἀτμόσφαιρα ἦν παγερά· οὐδενὸς πτηνοῦ τὸ κελαδῆμα ἠκούετο· ὀρητικῶν οἱ ἀνεμοὶ ἐμαίοντο· μαῦρα νέφη ἐκάλυπτον τὸν οὐρανόν· ὁ ἥλιος ἐβουθίζετο ἐν σκοτίᾳ· ὀπίσθηεν τὸ δυτικὸν ὄριζόντος, μεταίτις ἀγωνιζόμενος νὰ πέμψῃ ἀπερχόμενος ἀκτῖνας τινὰς φωτὸς καὶ θερμότητος· σκοτεινὴ, παγερὰ καὶ στυγερὰ ἦν ἡ σκηνὴ.

Μορφὴ ἀσθενῆς καὶ κλονιζομένη — ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ γῆρατος — ἔστη πρὸ ἐμοῦ. Ὅλα ἀλλοίωσις! Πόσον διέφερε τοῦ εὐκινήτου παιδὸς καὶ τοῦ ἰσχυροῦ ἀνδρός, οὗς εἶδον πρότερον! Τὰ μέλη του ἦσαν ἀσθενῆ, καὶ ἐκάμπτοντο ἐκ τοῦ βάρους· αἱ κινήσεις του ἦσαν ἐντρομοὶ καὶ σπασμωδικαῖ· ἐκεῖ ἔστη σαλευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, νεναρκωμένος ἐκ τοῦ ψύχους, πεπλανημένος ἐκ τοῦ σκότους· αἱ τρίχες του ἦσαν ἀραιαὶ καὶ λευκαί, τὸ πρόσωπόν του καττηφές καὶ ἐρυτιδωμένον· οὐδὲν φλόξ εὐφύας ἀπῆστραπτεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, οὐδεὶς σπινθηρὸς ἔρωτος ἐφάνετο διαθερμαίνων τὴν καρδίαν του· στρέψας τοὺς ἐξησθηνημένους ὀφθαλμούς του, τὸ στυγνόν καὶ ἀνευ ἐκφράσεως πρόσωπόν του λαθραῖως μὲ παρετῆρει, ὡς ἐάν ἐζήτηε τὴν λύσιν σπουδαίου προβλήματος· ἀπεσῶρθη τῆς θέας του· ὀμιχλῶδες σκότος ἀμέσως κατεκάλυψε τὰ πάντα· τὸ φῶσμα, οὐ τὴν θέαν ἀπέφυγον, ἤρξατο ἐξαφανιζόμενον· ἐψηλάφουν περίξ μου ἐν τῷ σκότει, ἐλπίζων ὅτι ἴσως ἠδυναμένη οὕτω νὰ εὐρῶ καὶ ὁσῶ τὸ πᾶ-

σχον εκείνο όν, άλλ' ή χείρ μου έψαυσε μόνον την πλάκα ψυχρού και κρυερού μνημείου.

Α. Γ. Κ.

Ο Λ Γ Α
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΕΝΩ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια: 106 φύλλα 44 - 47]

Η πτωχή Όλγα ήρθα άκούουσα τον πρίγκιπα κατελαμβάνετο υπό άθυμίας, ήν δέν ήτο δύσκολον νά παρατηρήση τις. Η Αλεξάνδρα ούδέν έμεγαλυνε περιγράφουσα την υπερβολικην αύτης συστολήν. Ητο παρ' αύτη ζήτημα όργανισμοϋ. Είχε γεννηθή δειλή, ως ήτο και καστανή άλλ' ό τρόπος του ζην και αι δειναι περιστάσεις, όφ' ας διήλθε την νεότητά της, ανέπτυξαν υπερβολικώς την φυσικην ταύτην τάσιν, ήτις μετεβλήθη βαθμηδόν, κατά την όρθοτάτην έκφρασιν της πριγκιπισσής, εις άλλήθ ήγριότητα.

Αλλ' έν τούτοις ή Όλγα δέν ήτο άνόητος· τούναντίον τό πνεύμα της κατέβληγεν δσακίς τούτο έτόλμα νά έπιδείξη, είχε δέ άνατροφήν έπιμελημένην, ήν είχαν συμπληρώσει όφελίμοι άναγνώσεις, και κρίσιν ήν είχε κατακτήσει όριμον ό μονήρης βίος της. Ο Παύλος Βαρίνου δέν έβράδυνε νά διακρίνη όλας ταύτας τάς άρετάς, ό δέ πόθος τού ν' άρέση εις την Όλγαν ήζήθη. Έπειδή δέ τό άλάνθαστον βλέμμα του διέκρινε τόσον ταχέως τάς διαφόρους τών χαρακτήρων ιδιότητας και έγνωρίζεν κάλλιον παντός άλλου νά μεταχειρίζεται τον τρόπον και τό ύφος, άτινα άρμόζουσι εις έν εκαστον, έφάνη αύθιραι εις την Όλγαν φυσικότητας, άφελéstατος, άπλούστατος. Ο άνθρωπος της Αύλης, ό δόν Ζουάν, ό διακεκριμένος γυναικοπλάνας έξηφανίσθη, έν άφήση την θέσιν εις άδελφόν θεωρούντα άνωτέραν πάσης άλλης την εύτυχίαν του νά διατρέψη παρ' τή άδελφή του και έν μέσφ οικογενειακών συγκινήσεων, εις θίμα άπογοητευμένον έν τών κοσμικών ήδονών, φέρον μετά εύγενούς κερτερίας τό βάρος ζωής άνευ έλπίδων. Όλίγον έτι και ή άφελής Όλγα ήρχιζε νά τον συμπονη.

Η δέ πριγκίπισσα, καιτίο έγνωρίζεν άρεκατά καλάς τόν άδελφόν της, δέν ήδυνήθη έν τούτοις νά μη έκπλαγή, ύπολογίζουσα την ταχειαν πορείαν, ήν είχαν ήδη διακύση ούτος. Ο δέ Παύλος Βαρίνου άμα ένόησεν, ότι εξέλιπον οι φόβοι και αι δυσπιστίαι εκείνης, ήν άπεκαλει γελών άγγριαν έχθράν, ειπε:

— Λοιπόν, δεσποινίς, θέλετε νά συνομολογήσωμεν τώρα, δέν τολμώ άκόμη νά έπω την ειρήνην, άλλά τουλάχιστον την άνακωχήν; Δέν έχετε περί τών ανθρώπων έν γένει, ιδίαι δέ περί έμου άτοιμιάς, ίδείαν χειροτέραν της ιδιικής μου. Συμφωνώ λοιπόν πληρέστατα ως προς την άπόφα-

σιν, ήν έλάθετε, νά ζήσητε άνευ αύτάν και μακράν αύτάν. Όστε πιστεύατέ με ότι έν τό πεπωμένον, και μόνον τό πεπωμένον δέν μ' έφερε πρό ύμών και έν γνώσει έτι της ένταύθα παρουσίας σας, θά είχαν τό θάρρος νά σεβασθώ την μόνωσίν σας; τή αλήθειαν, προσέθηκε καθιστάμενος ζωηρότερος, ούδέποτε θά επέβαλον εις ύμεις την όχληράν παρουσίαν μου. Αλλ' έδομεν άλλήλους... γνωρίζομεθα σχεδόν! Τό πρώτον βήμα έγινετο, μεθ' ύμών δέ, όμολογήσατέ το, τούτο είναι τό δυσκολώτερον· δύναμεια λοιπόν νά εξακολουθήσωμεν βλέπόμενοι όλίγον... μα τον Θεόν όσον όλίγον θέλετε και είνε δυνατόν, κατά την ώραν της τραπέζης, λόγου χάριν, ή... αν σας φαίνεται πολύ μόνον κατά τό δείπνον. Βλέπετε ότι είμαι καλάς πριγκίψ!

— Βεβαίως, διότι παρακαλείτε ύμεις, όστις έσυνήθισατε νά διδιντε διαταγάς.

— Ναι, ούδέποτε όμως εις κυρίας.

— Ηλθον ν' άναγγείλωσιν, ότι τό πργύμα ήτο έτοιμον.

— Αύτην την φοράν δέν δύναμαι νά καθίσω και έγώ εις την τραπέζαν, ειπεν ό Παύλος· επιστρέφω λοιπόν εις τά δωμάτιά μου νά προεμαρτίσω μόνος, ως μαθητής τιμωρούμενος δι' άταξίας. Χαίρετε δεσποινίς!

Η Όλγα ήσθάνθη έαυτήν συχνηθεισαν πλείοτερον διά τού έπιτηδείου τούτου τρόπου ή δια πάσης άλλης μομφής, ήν τυχόν ύδ' τή άπέταινε· ήρεσθή νά παρατηρήση την πριγκίπισσαν.

— Είθε άμφοτέροι μεγάλα παιδία, προσέθηκεν αύτη ύψουσα τούς ώμους. Σύ Παύλε, έχεις ίσως δικαίον εις σα λέγει, βεβαίως όμως θά είχες άδικον άν έπραττες τούτο. Όσον δι' έσε, άγαπητή Όλγα, ίδού ή ώρα νά δευχθής πλείοτερον λογική. Αναγκάζομαι νά σοι έπαναλάβω ό, τι μυριαίς σοι είπον: Ένωδ νά ήσαι παρ' έμοι επίσης έλευθερία όσον και έγώ, άλλά τώρα, ότε γνωρίζεις τον άδελφόν μου και ότε ένόησες, ότι δέν τρώγει άνθρώπους, πιστεύω ότι δύνασαι νά έχεις έμπιστοσύνην εις έαυτήν, ένα έχης και εις αυτόν. Και ήδη ως ζήσωμεν και οι τρεις ώς καλοί φίλοι. Η άγάπη μου, ζητεί τόσόν άπό την ιδιικήν σου.

— Ω! εάν μοι όμιλήτε ούτω, γνωρίζετε καλάς, ότι ούδέν δύναμαι νά σας άρνηθώ.

— Τότε, ώρατέ μου άγγελε, λάβε τον βραχιόνα του Παύλου, και ύπάγωμεν νά προεμαρτίσωμεν.

Έθεσαν τρίτον πινακίον επί της τραπέζης, ό δέ πριγκίψ έκαθέσθη μεταξύ τών δύο κυριών. Δέν περιποιήθη την δεσποινίδα Βολγίν πλείοτερον του δέοντος, πλείοτερον της άδελφής του. Έμεινεν έπι μικρόν μόνον εις την τραπέζαν και άπεσύρθη ταχέως.

— Βλέπεις ότι είναι χαίρις και ότι δέν είναι ποώς κακός, ειπεν ή Αλεξάνδρα.

— Έγνωρίζον ότι ήτο πνευματώδης, άρχίζω δέ νά πιστεύω, ότι είναι και καλός εξ ίσου.

— Θυμάσαι! Μόνον ότι, όπως πολλοί άνθρωποι του είδους του, είναι άνάγκη νά γείνη γνωστός. Σε βεβαίω ότι αξίζει περισσότερο ή ή φήμη του.

— Τόσον τό καλλίτερον δι' αυτόν, τή άπήνησεν αύτη.

— Ίδού έγώ πλησίον του έχθρου έσκέπτετο ό Βαρίνου εισερχόμενος εις τά δωμάτιά του· είνε άλλθός ότι τούτο δέν ήτο και τόσον εύκολον. Σπανίως άπήνησεν ά χαρακτήρα όπως αυτόν φαίνεται ειλικρινής, άλλ' είνε δύστροπος και εξαφνίζεται ως ίππος καλάς γενεάς. Δέν κυριώμαι ότι την εξήμερωσά εις την πρώτην λέξιν, ήν θά τή άπευθώνη τις, έγείρει την κερφήν και όρθοι τά ώτα. Πύξ διαφορά έν τούτοις μεταξύ γυναικός του κόσμου και κόρης της φύσεως!

— Τί θά έπροτιμών μ' όλα ταύτα νά μη έβλεπον τον πριγκίπα! έσκέπτετο εξ άλλου ή δεσποινίς Βολγίν όχι, ότι θέλω νά είπω κακόν. Η άγαπητή μου Αλεξάνδρα τον κρίνει δικαίως· δέν είναι βεβαίως κακός, δέν είναι ούδέ καλλίτερος, ούδέ χειρότερος οουδήποτε άλλου, άλλά πρός τί να τον ίδω! Άρέσκωμ έν τή μοναξίαν μου και έν αύτ ή όρεξις νά ζήσω.

Και έν τούτοις χωρίς νά τό σκέπτηται, χωρίς νά τό θέλη, νέον ένδιαφέρον έγενενατο έν τώ βίω της Όλγας, ή μάλλον νέκ ζω ήρχιζε δι' αύτην. Τά συμπτώματα ήδύναντο εύκόλως νά διακρίνη τό βλέμμα του παρατηρητού. Είνε άλλθός, ότι δέν εξώδινε πολλά διά τάς έσθήτας, ως έφερε κατά τό δείπνον, έν τούτοις ήλλαζε την ταινίαν του περιστηθίου της και διώρθησε την κώμωσίν της, ζιευ ούδελιζ; άνάγκη. Κατά τό πρόγευμα ό Παύλος ούδέν σχεδόν είπεν, ως εί έπεζήτη νά εξοικειώση μικρόν κατά μικρόν την δεσποινίδα Βολγίν μετ' αύτου, άλλά τό δεύτερον ήδη συνειρισκόμενος έν τή τραπέζη έπέδειξε ζωηρότητα και εύθιμιαν καταπληξάσας και αύτην την άδελφήν του. Έξηκόντισεν όλα τά πυροτέχνηματα του πνεύμονός του πρός τιμήν της πτωχής Όλγας, ήτις ούδέποτε εύρέθη εις παρομοίαν έορτήν. Τό αυτό έγινετο και την επαύριον, τό αυτό έγινετο του λοιπού. Αλλ' ούδέποτε ό Βαρίνου υπερέβαινε τά όρια της άσπότητος έπιφυλάξιος, ήν είχαν έπιβάλη εις έαυτόν. Ούδέποτε έρριψακινδύνευσε λέξιν τινά τολμηρότεραν μετά της μεγαλητέρας λεπτότητας ύπελόγιζε τάς περιποιήσεις του πρός την δεσποινίδα Βολγίν. Είπον ήδη, ότι τήν αυτήν δέν άπεδείκνυε πλείοτεραν φροντίδα και προσοχήν ή πρός την άδελφήν του, άλλ' άνήκεν εις την τάξιν τών ανθρώπων εκείνων, ών ή άδρότης άρχεται διαχεομένη άπό αύτης της οικογενείας των, και ότίνες σκέπτονται, ότι δέν πρέπει μόνον χάριν τών ζένων νά κατναλίσκωσι πάσης τάς φιλοφροσύνας των. Είχεν άρα πολλάς διά την Όλγαν Βολγίν, χωρίς νά έχη όλιγωτέρας διά την Αλεξάνδραν. Και έπειδή έγνωρίζε καλάς νά έκλέγη τά άντικείμενα της συνομιλίας, ήτις την ένδιέφερε, πόσην τέχνην δέν άνέ-

πτυσεν, ένα έφελκύση την προσοχήν της, εκ πόσον άκένωτων πηγών δέν ήντλει, ένα διατηρή την συνδιάλεξιν μάλλον εύάρεστον εις αύτην. Και πόσον καλάς έγνωρίζε νά προκαλή την έμπιστοσύνην και νά την άναγκάση νά λαμβάνη μέρος εις την συνομιλίαν, εις ήν κατ' άρχάς έλάχιστα άνεμιγνύετο! Ηδη δέ άνέπτυσσε και αύτη τας ώραιάς ιδιότητας πνεύματος διακεκριμένου και έκλεκτού.

— Πρέπει νά τή άποδώσω δικαιοσύνην άφού δέν την άγαπώ, έσκέπτετο χόποτε ό Βαρίνου· δέν είναι ώραία, άλλ' είνε θελκτικωτάτη.

Άγνωσ πώς έσκέπτετο επί του άντικειμένου τούτου ή Όλγα, τούτο μόνον δύναμαι νά είπω εξ άκοής, ότι τό γεύμα δέν διήρκει όσον έπρεπε, τό δέ δείπνον έβράδυνε πολλάκις υπέρ τό δέον.

Ούτως άμφοτέροι έσπευδον μετά μεγάλης ταχύτητος επί οδοϋ έφ' ής ούδέ ό εισοϋδ ή άλλος έγίνωσκον ότι έβάδιζον.

Ο Παύλος κατάρθρωσε νά την πείση νά ψάλη παρόντος αύτου μουσικά τινα τεμάχια.

— Πρίν ή μάθω τή είπεν ήμέραν τινά, ότι είχαν την εύτυχίαν νά ζώ υπό την αύτην με ύμιας στέγην, ήκουσα πολλάκις θαυμασίαν φωνήν άδουσαν ώραίας μελωδίας της πατρίδος ή ύψηλάς συνθέσεις τών μεγάλων διδασκάλων της Ευρώπης. Η φωνή αύτη, ήτις άντήχει μέχρι του βήθους της καρδιάς μου, ήτο ή ιδιική σας! Άγαπώ την μουσικήν· υπήρξε πάντοτε τό προσφιλέστερον της ζωής μου πάθος. Έάν χωρίς εις ύμιας ήδυνάμην νά την άκούσω όλίγον, θά καθιστάμην ό εύτυχέστερος τών ανθρώπων.

— Δέν αξίζει τον κόπον νά παρακαλήτε τόσον, ειπεν ή Όλγα πλησιάζουσα πρός τό κλειδοκύμβαλον. Τί θέλετε νά σας τραγουδήσω;

— Ούδένα άλλον προτιμώ του Σχιούμπερ.

Και διά του δακτύλου τή έδειξε μεταξύ άλλων την μελωδίαν, ήτις φέρει τον τίτλον:

ΕΙΠΕ ΜΟΙ ΤΟ!

και ής οι μελωδικοί στίχοι όμοιάζουσι πρός γλυκέες έρωτος στεναγμούς. Η πριγκίπισσα δέν ήπατάτο. Η φωνή της Όλγας ήτο θυμασια· καλλιεργηθεία δέ μετ' έκτάκτου έπιμελείας συνήενον χάριν πολλήν και αίσθημα βαθύτατον. Δέν ήτο συνήθης τις άοιδός, άλλά καλλιτέχνης παθητικωτάτη εξ ούρανοϋ λαβούσα τό πολύτιμον δώρον νά μεταδίδη εις τούς άλλους έν άπάση αύτης τή δυνάμει την συγκίνησιν, ήν ή καρδιά της ήσθάνετο. Έν θεάτρω θά έξήγειρε τον ένθουσιασμόν, θά καθίστα παράφροντα τά άκρατήρια. Πράγμα παράδοξον· τό δειλόν πλάσμα, όπερ άνευ αίτίας έταράσσεται, όπερ και τό βλέμμα παιδός θά έθετεν εις άμνησίαν, μόλις έπλησίαζεν εις τό κλειδοκύμβαλον έγίνετο άλλον εξ άλλου. Ειδός τι έμπνεύσεως την κατελάμβανεν εξ όλοκλήρου. Ούδέν πλέον έβλεπεν έν τώ κόσμω ή την τέχνην· πών μη

άνηκόν εις αύτην εξηρανίζετο, εκείνη δέ λησμονούσα τούς άλλους έτόλμα τέλος νά ένθυμηθ... έαυτήν. Η έκλογή του πρίγκιπος δέν ήτο άτυχής. Ο Σχιούμπερ ήτο διά την Όλγαν ό κατ' έξοχήν διδάσκαλος, και θά είνε πάντοτε τοιοϋτος; διά τάς τρυφεράς, ρεμβώδεις και αισθηματικάς ψυχάς, διότι διδει φωνήν εις την τρυφερότητα των, μορφήν εις τούς ρεμβασμούς των, έκφρασιν εις τά αισθήματά των. Οτε τό ρεύμα εκείνο της μελωδίας την παρέσυρεν, ή Όλγα δέν παρετήθη ούτε τον Παύλον ούτε την άδελφήν του. Αληθώς ούδέν ήδύνατο νά παρτηρήση. Τά βλέμματα της έπίπτον επί τών πλήκτρων του κλειδοκυμβαλου, ότε δέ άνηγειροντο ήτένιζον κατ' εύθειαν προς τον ούρανό, όπου άνήρχοντο τά άσματά, ή ποιήσεις, ή ψυχή της.

Έν τούτοις, ότε έψαλλε την στροφήν εκείνην, έν ή έκδηλοϋται έν παιδική άφελστάτη προσευχή τό αίσθημα του έρωτος, άκουσίως όπως έστρεψε την κερφήν προς τον Βαρίνου. Έπί του ήμιανοιγομένου στόματος του πριγκίπος έπλανύτο έλαφρόν μεδίαμα, όπερ ήδύνατο νά έκληφθη και ως ειρωνεία συγκρατήσεως, και ως συγκίνησις εξ εύδαιμονίας. Δέν είχε καίρυν νά προβή εις την δύσκολον άλλως άναλυσιν του μεδίαματός εκείνου. Ούδ ήθελε καν νά μελετήση την γλυκείαν έκφρασιν, ήτις έξωγόνοι τούς όφθαλμούς του άκούοντος αύτην. Αλλ' ότε τελειώνουσα τό άσμα της, έψαλλε τάς στροφάς εκείνας, έν αις τόσοι πόθοι και τόσα όνειρα μελωδίας διαρκούς εύδαιμονίας περιλαμβάνονται, ό πριγκίψ δέν ήδυνήθη ν' άντιστή εις τό γόητρον εκείνο, ήγέρθη, έλαβε σιωπηρώς την χείρά της και την έθλιψεν έντός τών ιδιικών του, λέγων:

— Εύχαριστώ. Μοι έπροξενήσατε μέγα καλόν. Πρό πολλού δέν είχαν αισθανθή τόσην εύτυχίαν.

Η χείρ της δεσποινίδος Βολγίν ήτο ψυχρά, όπως συνήθως συμβαίνει παρ' ταις γυναίκι κατά τάς ώρας τών μεγάλων αυτών συγκινήσεων. Ο Βαρίνου, ήθέλησε νά φέρη αύτην εις τά χείλην του, άλλ' ή Όλγα κατέστη όχροτάτη ήσθάνθη, έν τοις δακτύλοις, έν τώ βραχιόνι της άγνωστον δύναμιν, άνθισταμένην προς τον σκοπόν του· δέν επέμεινε λοιπόν και άφού τή εξέφρασε και πάλιν τάς εύχαριστίας του εξήλθε.

Z

Δύο άλέκτορες συνέζων έν ειρήνη, παρυσιασθείσης όμως μιζς όρνιθος ό πόλεμος έξερράγη! λέγει ό χαριέστερος και θελκτικώτερος τών ποιητών.

Η άπροσδόκητος εισχώρησις του πριγκίπος έν τή οικείότητι τών δύο γυναικων δέν εξήγειρε μέν ούδένα πόλεμον, άλλ' έφερε τούλάχιστον νέον τι ένδιαφέρον και ζωηρότητα, άγνωστα μέχρι τούδε εις την δεσποινίδα Βολγίν.

Αύτη κατ' άρχάς έπαλαίσε προς τό αίσθημα, όπερ ήρχιζε νά την κυριεύη, έπα-

λαίσε μετά της ένστίκτου εκείνης δειλιάς, ήν λεπτοί τινες όργανισμοί αίσθηνονται εκάστοτε κατά την προσέγγισιν κινδύνου άγνωστού, και ήτις είνε παρ' αύτοις ως αιδώς της καρδιάς.

Ο Βαρίνου, όν ούδέν διέφραγεν εξ όσον τον ένδιέφερον, ένόησε ταχέως ότι ή πρώτη αύτου μέριμνα έδει νά είνε ή καθυσύχαις της σφιγώσης εκείνης φύσεως, της άείποτε τεταραγμένης, και δι' ήν ή παρουσία άνδρός είχε τι τό δεινόν. Έν μόνον μέσον έπιτυχίας είχε, νά μη φαίνεται άσχυλόμενος περί αύτης.

Δι' ό κατά τάς άναπορεύτους συνδιαλέξεις, ως ό κοινός βίος έφαινετο ως άπό σκοπού παρέχων αύτ ήν έλλειπε νά όμολογή την άξίαν, ήν άπέδιδαν εις την παρουσίαν της, άλλ' άπετεινον πάντοτε εις τό πνεύμα της, όπερ κατέθελε, και ούχι εις την καρδίαν της, ήν θά εξεφόβιζε. Χωρίς νά κοπιήση πολύ ό πριγκίψ είχαν άποκτήση ως προνόμιόν τι της γενεάς, εις ήν άνήκε, την ύψιστην εκείνην άγωγήν την άναπληρούσαν τό πών, άλλ' ήτις ύπ' ούδενός άλλου άναπληρούται· άλλοι άνέγνωσαν πλείοτερα βιβλία· ούδεις όμως έμελέτησε πλείοτερον τούς άνθρώπους και ή σπουδή αύτη αξίζει βεβαίως πλείοτερον της τών βιβλίων. Αλλως και ό βίος του αυτός ήτο συνδεόμενος προς τосαύτα συμβάντα, ώστε τώ ήρκει άναπόλησις άπλη τών άναμνήσεών του, ένα εύρη τά περιεργότερα κεφάλαια τών άπομνημονευμάτων της εποχής του. Έτι δέ έγνωρίζε τόσον καλάς τί ήδύνατο ν' άρέση τή Όλγα! Έξήγησε μετά τосαύτης προσοχής την δι' αύτην προωρισμένην έκδοσιν, ώστε ούδέ τό ελάχιστον προσέκρουε εις την εύερέθιστον αύτης φαντασίαν.

Προσθέσατε, ότι έγίνωσκε νά διδη εις εκάστην άφήγησιν χρωματισμόν τινα ένδιαφέροντα, και ότι τό ελάχιστον γεγόνος έξερχόμενον του στόματός του μετεβάλλετο εις κυψών δρασμα έχον βάσιν συγκινούσαν ιδίαι τάς καρδιάς τών γυναικων. Χωρίς δέ νά όμιλή πάποτε περί έαυτου — μόνον οι άδέξιοι μεταχειρίζονται τον τρόπον τούτον — κατάρθω νά ύπονοηται, νά μαντεύηται υπό εύνοικωτέρων όψιν. και νά άναίρη ούτω την κακήν γνώμην, ήν γυνή ως αύτη θά είχαν άναμφιβόλως περί άνδρός παρομοίου προς αυτόν. Απαξ ή δίς δέν έδίστασε ν' άναφέρη ένώπιόν της τάς θλίψεις, ως υπέστη έν τώ συνοικισίω του, και νά όμιλήση περί της μελαγχολικής οικίας, ήτις έν στιγμή πλάνης διεχύθη έφ' όλου του βίου του.

— Έν τούτοις δέν είνε κακός, έσκέπτετο ή Όλγα, και πιστεύω, ότι δέν θά καθίστατο δυστυχής, αν ήμην έγώ ή σύζυγός του... Σύζυγός του! έπανελάμβανεν, ότε μέν έρυθρώσα, άλλοτε δέ μετά πικράς ειρωνείας, σύζυγός του, έγώ σύζυγός του! και έξηκόντις κατά τό κατόπτρον της βλέμματα πλήρη μομφής.

Η Όλγα ήτο άδικος προς τό κατόπτρον της... και προς έαυτήν. Άσυνειδήτως καθίστατο σχεδόν ώραία. Κοινός

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

Επί τη τελέσει της Δ' Ολυμπιάδος προκηρύσσει διαγωνισμόν μεταξύ των πολιτών Έλλήνων των έχοντων πολλά άρρενα τέκνα υπό τους εξής όρους:

α) Οι θέλοντες να διαγωνισθώσιν όφελουσι να πέμψωσι πρό της 15 Δεκεμβρίου ε. ε. δι' επιστολής επί συστάσει προς την διεύθυνσιν της 'Εβδομάδος πιστοποιητικόν της β' ή γ' ηλικίας δημοτικής σχολής, μαρτυρούν τον αριθμόν των ζώντων άρρένων τέκνων αυτών.

β) Επειδή πολλοί υπάρχουν οι έχοντες 6 άρρενα τέκνα, πιστοποιητικά δηλούντα τοσούτον ή κατώτερον αριθμόν δίν λαμβάνονται υπό όφην. γ) Εν περίπτωση, καθ' ην τύχη δύο ή και περισσότεροι να αμειβηθήσων το γέρας, περυσίζοντες τον αριθμόν τέκνων, θα υπερτεράσθω εκείνος οδίνος τα τέκνα έχουσα εν συνόλω μεγαλύτεραν ηλικίαν. Συνεπώς, παρακαλούνται οι διαγωνισθησόμενοι να σημειώσιν εν τούτοις πιστοποιητικόν αυτών και την ηλικίαν έκαστου των άρρένων τέκνων των. δ) Επιτροπή εκ συγκροτήσεται της Αθηναϊκής κοινωσίας μελών θείει κρίνει τα πιστοποιητικά και απο...

φανθή περί εκείνου, όστις, ως έχων τα περισσότερα άρρενα τέκνα είνε άξιος του βραβείου. ε) Είς τούτον εν ήμέρᾳ επί τούτου όρισθησόμενῃ απονεμηθήσεται έπισήμως τριακοσιάδραχρον χρυσόν νομισματοόμιον φέρων επί της μιάς μόν όρειας την επιγραφήν: 'Τῷ κατά της Δ' Ολυμπιάδα έχοντι τα περισσότερα άρρενα τέκνα' επί δε της έτέρας: 'Βραβείον της 'Εβδομάδος' τῷ παρέχοντι τους περισσότερους στρατιώτας τῆ πατρίδος καί περί τῶ όνομα του νικητού.

Η διεύθυνσις της 'Εβδομάδος.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: Ο στίχ. αποξ λ. 20, δ. 35, τρις 50. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Ήστίας, δρ. 15. Έξαιρητα 8. Διά τούς κ. κ. συνδρομητάς έκπτώσις 25%.

ΕΚΔΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΕΡΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ Σύνδρ. προληρησία 'Αθνα φρ. 8.— 'Επαρχία φρ. 8,50 'Εξωτερ. φρ. χρ. 15.— Ρωσία ρούβλια 6.— Τόμοι κομψότατα και στερεώτατα δεδεμένοι πωλούνται εις τὸ ΓΡΑΦΕΙΟΝ 9 'Οδὸς Πατησίων 9.

ΠΙΛΟΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ Καλασθησία, Κομψότης 'Γαϊκά Παρισίων ΔΙΑΣΚΕΥΗ Καλλιτεχνική Είς τὸ κατάστημα τῆς κ. ΕΙΡΗΝΗΣ ΑΛΕΙΟΥ Μεγάλη στοά Δεξιέρη 'Οδὸς 'Ερμού.

ΧΑΡΤΟΠΛΑΙΩΝ ΠΑΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ Πέννα Διαδόχου Υπόβγατοί Στραταί εις 'Ελληνικήν Γλῶσσαν από δρ. 35-72 Πέννα Τρικούση ΕΠΙΧ. ΠΤΗΡΙΑ επί καλοῦ χαρτου σιγμιαίου Πέννα Διαδόχου ΜΕΛΑΝΗ ΜΑΥΡΗ συμπεπυκνωμένη και εναλωμένη εις 24 μέρη υδατος. Δοχείου εκ δρ. 312 δραχ. 4,50 Αναλωμένη γόκα λ. 90 Πέννα Τρ. ούπη Γραφικαί ΓΛΑΙ ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ι. Τ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ Ε. Ν. ΕΥΡΩ Εκομισθησά Αρρώματα Atkinsons Ιάκωμος Αρωματικοί Πάντα σχεδόν τα Ειδικά φάρμακα (Specialites) Ιατρικά θερμιδωτέρα Συκταί εκ καούτσουκα Φαρμάκους Αποθήκη πάντων των Μεταλλικων υδατων Καί τούτ' μόνου γνησιου επανορθωτικου των τριχων της Mmes ALLENS

ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Είς τούς έπιστοιτάτας των 'Αθηνων Διά πᾶσαν εποχήν και ιδία την ενεστώσαν, τὸ ἀριστοκρατικώτατον επί της πλατείας του Συντάγματος ΜΕΓΑ ΕΞΟΦΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

ΠΡΟΥΣΙΟΤΑΤΗ ΞΥΛΑΟΗ 'Ετοιμῶν ένδυμασιών 'Εκομισθη εις τὰ καταστήματα τῶν ΑΛΕΞΑΝΔΡΩΝ ΜΗΕΚΕ 'Οδὸς Αἰθλου 198 ὁδὸς 'Ερμού 33 Κομψότης, στερεότης, εδθησία. 'Επίσημοι ένδυμασται.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΟΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΚΟΜΜΑ ΤΕΥΧΩΝ ΠΕΡΙΘΥ 96 ΕΣΙΑΩΝ ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ Τεύχος 1-3 Θάνατ. Βλέμας, 'Ελληνική μυθιστορία υπό Π. Καλλιγᾶ. Ποήματα Α. Σ. Βουαντιού (έν τῷ 3ῳ τεύχει) 3-5 'Ο 'Εσπριταβελόνης, κωμωδία Μολιέρου, κατά την 'Ελληνιστιν του Οικόνομου του ε' Οικονομίου. Ποήματα Φ. Κοππί (έν τῷ 5ῳ τεύχει). 6 Περίληψις Ιστορίας της νεοελληνικής φιλολογίας υπό Α. Ρ. Ραγκαδά. 7-9 Απορία Μύλλερ, τραγωδία Φ. Σχίλλερου. 8 'Υμνεινῆ της ψυχῆς υπό Φαντεροστέβεν 10 Διηγήματα σύγχρονα 'Ελληνικά, υπό Δ. Βικέλα, Ε. Χαριλάου, Α. Καμυλοπούλου, Γ. Δροσίνη, Α. Κουρτιδου, Γ. Μ. Δαμβέργη και Α. Καρκατίτα. 11-13 Στρατής Καλοπείχειρος, ήθογραφία 'Ελληνική υπό Στ. Κομμανούδη. 14-15 Αμύλας, τραγωδία Σακκάκηου μετάφρασις υπό Σ. Δ. Βικέλα. 16-17 Άσμα τῶν Χριστουγεννητων, διήγημα του Κ. Δικειν. 'Εκαστου τεύχου τιμάται λεπτά 60. 'Η συνδρομή διά 25 (α' ασιρά) δρ. 12. Διά τῶ εξωτερικόν έννοησονται αδια αι τιμαί εις χρυσόν ΜΠΑΡΤ ΚΑΙ ΧΙΡΣΤ έκδεται εν 'Αθηναις.

ΕΙΣΚΡΟΨ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΟ ΜΕΓΑ ΠΛΑΘΗΟΙΕΙΟΝ Μ. ΚΑΤΣΙΜΠΑΛΗ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ (ΑΝΤΙΚΡΥ ΤΗΣ ΑΓ. ΕΙΡΗΝΗΣ) Δέχεται και έτελεί πᾶσαν εις οιοδήποτε αριθμόν παραγγελίαν πλιν διαγωνισθησόμενών προς τούτοις 'Εθροπρακτικόν κατά την κομψότητα αλλά υπερτερούντων κατά την ποιότητα και την στερεότητα. 'Εν ταίς λιανικαίς πωλήσεσι πρωτοφανήσ. Μεταδότης τιμών ΚΑΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΩΝ ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΜΕ ΟΥΡΑΝ Πωλεῖται

Διευθύνσεις ΓΕΡΑΣΙΜΙΔΗΣ, ιατρός γυναικολόγος, ὁδ. Πειραιώς. Κ. ΒΟΗΚΛΗΣ, δικηγ. 'Αλεξάνδρεια, 'Οκλ. Βολανέκη. Γ. ΠΑΜΠΑΝΟΣ, ὁδοντοιατρός, 'Οδὸς Πατησίων 9. ΚΑΡΟΛ. ΜΗΕΚ, βιβλιοπώλης-έκδότης, 'Οδ. 'Ερμού. Μ. ΑΡΝΙΩΤΗΣ, βιβλιοδ. διπλοθ. Χρυσοσπηλαιωτιστής. ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΡΟΛΕΜΗ ΧΕΙΜΩΝΑΝΘΟΙ Πωλούνται εις άπαντα τα βιβλιοπωλεία 'Αντι δραχμών 3.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΕΡΩΝ ΣΤΕΦΕΘΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΑΘΗΝΑ Ν. ΣΕΡΕΜΕΤΗ 'Επί λαμπροῦ χαρτου. — Σελίδες 466. — Εικότες 150 και είκοσι προσωπογραφίαι τῶν μεγαλητέρων μουσικῶν. ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: 'Επιστολή του συγγραφέως. — Απαντήσις. — Εισαγωγή. — Βιβλίον Α' 'Η Αρχαία: 'Η Αρχαία 'Ανατολή. — Οί 'Ελληνες. — 'Η Ρώμη και αι πρώται φωνά της 'Εκκλησίας. Βιβλίον Β' 'Ο Μεσαιών: 'Από του 'Η μέχρι του ΙΒ' αιώνος. — Ο ΙΒ' και ο ΙΓ' αιών. — Ο ΙΔ', ΙΕ' ΙΣΤ' αιών. Βιβλίον Γ' Οί Πρόδρομοι: 'Η 'Ιταλική μουσική κατά τον ΙΖ' αιώνα. — 'Η μουσική εν Γερμανία κατά τον ΙΖ' και ΙΗ' αιώνα. — Τὸ μελοδράμα και τὸ Κωμικόν Μελοδραμα εν Γαλλία κατά τον ΙΖ' και ΙΗ' αιώνα. Βιβλίον Δ' Οί Νεώτεροι: 'Ο Αίών του Βαγχοδεν. — 'Η 'Ιταλική σχολή από του Ροσσίני μέχρι του Βέρδη. — 'Η Γαλλική μουσική κατά τὸ πρώτον ήμισυ του ΙΘ' αιώνος. — 'Επιλογος: 'Η σύγχρονα μουσική. Πωλεῖται εις όλα τα βιβλιοπωλεία.

ΑΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΑΦΡΟΔΡΟΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΜΕΛΩΝ-ΝΑΥΠΛΙΟΥ-ΑΡΓΟΥΣ-ΚΟΡΙΝΘΟΥ-ΑΙΓΙΟΥ-ΠΑΤΡΩΝ Γραμμή Πειραιώς - Κορίνθου - Αίγιου - Πατρών 1 3 33 2 4 32 Πειραιεύς άν. 6.45π. 11.20π. πμ. Πάτραί άν. 7 πμ 11.25 — 'Αθναί * 7.15π. 11.50 * 8.35 Αίγιον * 8.52 12.50 — 'Κορίνθος * δφ. 10.35 2.50π. 12.10 Κορίνθος * 1.10 4 — 1.55μ. Αίγιον * 2.52 6.04 * 'Αθναί δφ. 4.45 7.05 5.4 Πάτραί * 4.45 7.30 * Πειραιεύς * 5.15 7.30 6.15 Γραμμή Κορίνθου - 'Αργους - Ναυπλίου - Μύλων 202 203 Ναύπλιον άν. 9.55π.μ. Κορίνθος άν. 3.05 π.μ. Μύλοι * 9.55 'Αργους δφ. 5.22 * 'Αργους * 10.30 Ναύπλιον * 5.55 * Κορίνθος δφ. 12.45 π.μ. Μύλοι * 6 — Σημείωσις. — Πᾶσαι αι άμαξοστοιχίαι εν Πάτρας δ' αναχωροῦσι και θα φθάνουσιν εις την παραλλαν, όπου θα χρησιμοποιηται τα ελατηρια και θα ανεργηται μόνον η παραλαβή και παράδοσι των άποσκευών των επιβατων. Αι άμαξοστοιχίαι 33 και 32 λειτουργοῦσι καθ' έκαστην πλιν της Κοριακής. Αι άμαξοστοιχίαι 1, 2, 33, 32, 202, 203, ατζαμεδουσι και εις όλας τας Στάσεις και Σταθμοῦς. Μεταξύ Κορίνθου — Ακρωτίας Πατρών — 'Ακρωτίας Ναυπλίου — 'Αργους — Μύλων και αντιστροφῶν, κυκλοφοροῦσιν έκαστην τοπικαί άμαξοστ. σταθμεῦσασιν εις πᾶσαι τας Στάσεις και Σταθμ.